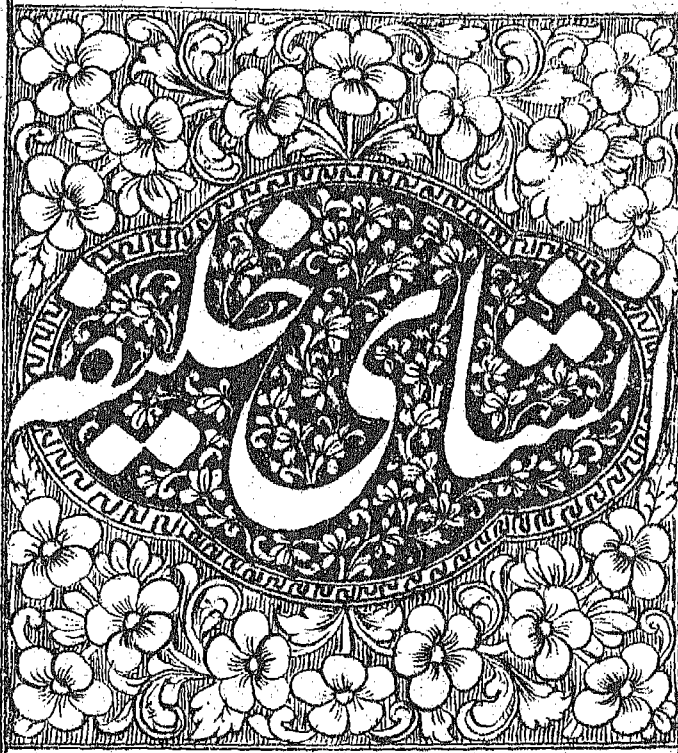

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

در مطبعه مکتبه
در مطبعه مکتبه
در مطبعه مکتبه

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE2112

بسم الله الرحمن الرحيم

ستایش نیایش سراحدی که کاتب فصاحت بیان خرد و انشوران از تحریر انشای شناسی سراسر
چون قلم سرگرد است نوشی بلاغت نشان خرد و دانش پروران از تقریر املای مصفت بسیار
عامه در بریده زبان رباعی صانعی که کمال عجز و جلال در شنایش زبان باطله لال + آنکه
برتر از قیاس و گمان و هم و خیال + نقدش صفای سخن احاطه تر قیام الا قلام و تنزه دایه عربی در کار
قوی الا قلام و تحفه در و در بران عاقبت محمود که آیت مفیض هدایت و ما از کمال آراسته گلشن
کلی است از گلشن انضال و منطوق لازم الوثوق لولا که لکما خلقت الا قلاما که خفیت از ذکر کمال
رباعی آن ملک ملک شرع و دین بود + کشف قائل یقین بود + بر و چ پیری آدم + اندم مفیض
ما و طین بود + و علی اله نظام و حسابا لکرام اما بعد من به چیدان خوشه چین خرمن ارباب سخن

که از جفا کاری سپهر پیرایات	نظاره کشف و ارم دول سرو	لاله سانه بدایع صفت و درد
پیرن بر مراد دل رسید	دوخت از من به نقاب بشید	هرگز نامم که کند پایمال
شربت غم و دبیجایی لال	از ستمم شمس ببلع وجود	هرگز این غنچه ردلم نکشود
مثل نیست در جهان ثانی	حرف خوانی ز لوج نادانسته	من که عیسم همه ز سر تا پای

بسم الله الرحمن الرحيم
ستایش نیایش سراحدی که کاتب فصاحت بیان خرد و انشوران از تحریر انشای شناسی سراسر
چون قلم سرگرد است نوشی بلاغت نشان خرد و دانش پروران از تقریر املای مصفت بسیار
عامه در بریده زبان رباعی صانعی که کمال عجز و جلال در شنایش زبان باطله لال + آنکه
برتر از قیاس و گمان و هم و خیال + نقدش صفای سخن احاطه تر قیام الا قلام و تنزه دایه عربی در کار
قوی الا قلام و تحفه در و در بران عاقبت محمود که آیت مفیض هدایت و ما از کمال آراسته گلشن
کلی است از گلشن انضال و منطوق لازم الوثوق لولا که لکما خلقت الا قلاما که خفیت از ذکر کمال
رباعی آن ملک ملک شرع و دین بود + کشف قائل یقین بود + بر و چ پیری آدم + اندم مفیض
ما و طین بود + و علی اله نظام و حسابا لکرام اما بعد من به چیدان خوشه چین خرمن ارباب سخن

درہنہ کے شوم سخن آرا | فہم نامہ کنی بہ نہج شگرت | از سر مصرعہ اتو گیری حرف

بنگام طالب علمی بلده قنوج که بدید تهنکظرفان خردده بین شکل قنوج می درآید و چشم
داندolan سخن آفرین صورت قنوج می نماید فی نی ستامیست فیض الین که علم عمل عالمان
عظیم الشان علم آفرینان افروخته و خطه است و نشین که عمل اعلم عالمان رفیع الگانش شعل آفتاب
دانشان ساخته خدایت پیشگان رست گفتایش خجده آموزه عیسوی صدقت اندیشگان است که در
چراغ افروز موسوی همدان دوریش از سبک آساک کاشف تبار و بخان دقیقه گزینش از نری
تا فلک الافلاک آفت هراتش ابدان جاد و طرازش تبارزه ادائی تسخیر دل پاکان نموده و گلزار
سحر سازش نیکه سرائی شکیب از دل قدسیان ر بوده بنگام سطوع شمع جمال خویش چراغ آفتاب
شام بی اختیار بر زمین می اندازد و وقت طلوع مهر عارض سیمینش از غایت خطر صبح گوهر خیم را
نارسیازد ابیات بهر کوچه اش گلزاران ره نورد + تو گوئی گلستان شده کوچه گرد +
همه حسن سنج و لطافت اساس + باین گل گشته رنگین لباس + گلستانی است که ناطقش
سکندری تواندست و بوستانی است که صبح پوزارش بریند حجم تواندست صبحش بدگلشائی
چون جبهه پریر دیان هوش و شن سازیده مهید و شانش بطن سالی چون شکوایان گلش و شانیاز
گردن خورشید لطافت اندازش حسیه کوثر آت آده و طراوت اشجارش ابواب صبح بر روی
نظار گیان کشاده بدیت زهری صفای عمارت که در تماشایش + بدیده باز نگر و نگاه از
دیوار + و نور خورشید دوستان محبت اساس دقیقه شناس که سزگانه وقت گوید آشتند و خیم
در فرع دل میکاشند بران آرد که با جماع مکاتب مرسو که بخدمت بزرگان عزیزان تفان
افتاده بود پر دازد و به ترتیب مرغوب جمع نموده گلده آبخس سازد که هرگاه گردش دور دار چون
حروف خود از بساط سرائی شاطرب حضور و گرداند در زمان مغایرت یاد کاری با نداین تلس البصا
بحکم واجب الاطاعت هر همه آفرایم آورده و بچار فصل مرتب ساخت و بطوالت کلام که یاد از
تام میاید و بدست بدیت در سبک نثر چون در ناسفته سفته شد + مجموعه فضائل تاریخ گفته شد

۱۲
 ۱۱
 ۱۰
 ۹
 ۸
 ۷
 ۶
 ۵
 ۴
 ۳
 ۲
 ۱
 ۰
 ۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲

5

فصل اول در مکتوبات فصل دوم در زفات فصل سوم مقدمات و قسم قسم اول
در اسلالت تنبیهات غیر قسم دوم در کتابات تغزیت انگیز فصل چهارم در آداب و القاب و مقامات
کتاب اگر چه نظر بر عایت مناسبت مناسب آن بود که آداب و القاب را بجل فصل اول بنویسد
لیکن از آنجا که باعتبار قول هو الاول هو الآخر اول تا آخر نیست و در دو فصل آخر تحریر یافت برین تقدیر
اطلا و نسخه و پندیر و در کاتب حنفی و کسبه و نگر نیست اما پس از صرح نفسان معنی رس معنی شناسان
صانع نفس که از خطا بعین عطا چین بر ابرو نمیکند دارند و از رگبذر کمال خوبی عیب را بهتری پندارند
آنست که بقصدضای نحو ای انسان مرکب من الخطا و انسیان بیت بقدر وسیع در اصلاح
کوشند + اگر اصلاح نتواند پوشند + فصل اول در مکتوبات مکتوب اول جناب
ارشاد آب قدوة السالکین بدرة العارفين یگانه حضرت صدیق مترب قرب بساط احدیت مقبول
بارگاه همچون دشتی عون شیخ سیر محمد زمینت بخش برگشته سلون تحریر یافت بمیت آرزو دارم که
حاکم آن قدم + کوتاهی چشم سازم و مبدم + کترین عقیدت گزین خلیفه طالب علم آداب تسلیات
معتقدانه و مرهم گوشه نشانیار زنداند بجای آورده بموقف عرض حاشیه بوسان بساط فیض نشاط
نخبین بدیت موطن آن قبله ارباب تحقیق و توحید کعبه اصحاب تدقیق و تجرید مخزن لطائف الشیخ
معذل محارف قدسیه کریم الاملاق عمیم الاشفاق حضرت پیرونگیر مدظلาล جلاله و نواله میرساند
که اگر چه چگونگی میت مولوی جامی بمیت نه تنها عشق از دیدار خیزد + بسا کین دولت از گفتار خیزد +
قدوسی جان نماز مدت بسیار روزی پا بوس نا صبیہ بیان آستان فیض نشان که اکیسرس وجود
و فرغ غیش پیشانی سجود است فوق الحمد دارد لیکن بمیت زبس یکتب غم مشق لائری کردم +
ستم بماند مسطر کشیده میاید قطع سافیت بعدید روشوار دستمه از حصول این دولت فیض وصول
به دست حرمانست و علاوه این حالت بر ملالت آنکه این شکسته بال نامدت یکسال بسبب آرتشم
که با جریان آب از مهر بن نوشعله آتشین سر بر نیز دهاتی داشت که بر کس مباد بلکه هیچکس مبنیا و المهد
که در خیلالات جهات کرمانه آن قبله آمالی کسمین بسیار این خاکسار سراپا نکسار بود و از ان اب الیم

۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

بجمله التَّوَنُّ وَالصَّادُ مَكْتُوبٌ سَوْحُمْ وَرَجَابٌ عَنَّا مِثْلُ شَمَائِلِ اَرَبَابِ فُضَائِلِ كَعْبَةٍ
صَحَابِ فَوْضِلِ حَضْرَتِ نَبِيَّانِ عَبْدِ الْغَفُورِ رُفِيتْ نَجْمِشْ بَلْكَرَمْ تَحْرِيدِ يَافِتْ رِیَاعِیْ كَرِشَاةٌ تَقَعْدُ بِلَاكِیْ كَبِیْ
وَزِلْطَفٌ نَظَرٌ بِمَنْوَالِیْ كَبُكْدُ اَزْدِ سِتْ كَدِیْ مَبْنِوَا نَیْدِ سَچْ چَرَاكَ لَصِدْقِ قُلْ دَعَايِیْ كَبُكْدُ اَزْدِ
قَدِیْ صِفَاتِ اَنْ مَحْدِنِ مِیْوَضِ سَجَانِیْ مَبْنِیْ عِلْمِ رُوحَانِیْ كَاشِفِ دَقَائِقِ مَقْبُولِ مَقْبُولِ اَقْبَعِ حَقَائِقِ
مَرْوَعِ دَهْوِلِ مَقْدَاسِیْ كَا دَرَانِ مَنَازِلِ تَحْقِیْقِ مَبْشَوَاسِیْ سِهْ رَوَانِ مَرَا حِلْ تَوْفِیْقِ مِهْرَانِ سِرْیَا طِفْ
اِحْسَانِ مِثْلِ نَجْمِیْ عَقِیْدَتِ اَهْمَا یَا اِنْ عِبُودِیْتِ كَرَا دِهْرِ اِیْتِ فَرَا یِ عِبُودِیْتِ كَرَا یَا اِنْ عَقِیْدَتِ اَهْمَا
كَسْرِیْنِ فِدَا یِ كَرِیْمِ خَلِیْفَةِ طَالِبِ عِلْمِ اَعْدَا یِ اَدَابِ سَلِیْمَاتِ فَرَا دَانِ مَكُونِ شَاتِ بِلِیْ اَبَا یَا اِنْ مَعْرِضِ
سَعَادَتِ اَنْدَرَانِ حَضُورِ مَوْفُورِ السَّرِّ وَیَكُودِ اَنْدَكِ بَوْرُودِ سَرَفَرَا زَا نَمَهْ نَوَازِشِ اَسُودَكِ سَهْمِشْتِلِ اِبْلَاقِ مَانَدِ
مَقْبُولِ بَارِگَا هَمْدِ سِیَّانِ اَبُو مَحْمُودِ مَرْقُومِ قَلَمِ فِیضِ قَمْ كَرِیْدِ چَمِیْنِ نِیَازِ سَجُودِ مَعْبُودِ حَقِیْقِ سَوْدِ قَبْلَةِ كَا اَمِیَّانِ
اَبُو مَحْمُودِ خُودَا هَمْدِ مَخْلَاصِ مِشْرِیْ كَرَفَتِ دِیْ سَهْمِ اَنْكِهْ بَشْبَدَهْ خَبَرِ شُودِ بِطَالِبِ سَلِیْمِ تَهْنِیَّاتِ نَقْدِ دِیْ پَاسِشِ
خُودِ كَرِیْدِهْ قَرَارِ اَوْ حَضُورِ بَرِ اَوَا دِهْ اَلْوَابِ اَلْمِ بَرِ رُویِ دُوسْتَانِ هَمْدِ كُشَادِ اَنْدِ دُشْتَا قَانِ یَكْدَلِ كَبِیْ
دِرِشْتِشْدِهْ رَهْ جَا بَرْتِ كَدِ اَشْتِهْ زُودِ غَا بَا خُشْتِشْدِهْ رَشْتِهْ مَوَاحِلَتِ دُوسْتَانِ مِثْلِ اَلْقَلْبِ كَسْتِهْ بَاشَا یَا اِنْ جَمِیْدِ
سَهْمِ كَمَهْ مَوْفِیْقَتِ كَرَمْ سَا خُشْتِشْدِهْ نَظَرِ مِیْنِ نَكْرَدَكِ دِهْ مَحَبَّتِ وَ مَدَقَتِ تَجَاوِزِیْ نَقْطَهْ مَحْنَتِ كَشِیْدِنِ
مَحَلِّسِ اَسْمِ دِیْدِنِ اَسْتِ عَرَضِ كِهْ كَا یَتِ شَكَا یَتِ اَنْفَرِیْزِیْ كِهْ بَا یِنِ مِهْرَا نِیَایِیْ اَنْخُصْرَتِ اَزْ حَمْدِ
فِیضِ مَوْسَمِ بَرْتِ جَدَا شَدِهْ نَقْلِیْمِ كِهْ كُنْجِدِ وَ مِیْزَانِ سِیَّانِ نِیْ خُودِ مِیْمِیْرِ كَا اَبَا كَبُكْمِ اَنْكِهْ مَبِیْتِ خُودَا بَرِ اِنْ جَمِیْنِ
اَنْزِ سَرُودِ اَلْحَالِ مَانَدِ یَكِیْ هَمِیْرُودِ دُودِ كِهْ سَهْمِیْ اَیْدِ اَزْ رُفْتِنِ اَنْشَانِ بَرِ اِلِ فِیضِ مَنَزَلِ كِهْ نَوَازِشِ مَحْمُودِ
اَسْتِ نَعْمَا یِیْ خُودَا اَشْتِ شَرْحِ دِلِیْدِیْ مَحَا سِیْ لِیْ نَظِیْرِ مَقْبُولِ كُونِیْنِ مِیْرِ سِیْدِ حَسِیْنِ نَوَازِشِ مَوْفُودِ
بَرِ اَشْتِهْ مَرْسُولِ دَشْتِهْ بِنَظَرِ مَحْمُودِ اَشْرُودِ اَبَا كَدِ شَتِ حَقِیْقَتِ اِیْنِ اَبُو كِهْ عَرَضِ مَوْفُودِ عِلْمِ مَحْمُودِ
اَلْمَلَكِ اَلْوُودِ مَكْتُوبِ چَا رَمْ فَرَا قِ نَامَهْ جَا كَدِ اَزْ خُودِ مَتِ یَا دِلِ نَوَازِشِیْ نِیَازِ سِرْ اَبَا نَازِ كَا شَرْشِ
یَافِتِ مَبِیْتِ حَسَنِ تَوَ هَمِشِهْ دِرْ فَرُودِنِ بَادِ رُوسِیْتِ سِهْمِ مَالِ لَا كِهْ كُونِ بَادِ تَا وَ سَهْمِ شَكَا بَا غَا لِهْ
مِهْرَا نِ نَازِ مِیْنِ تَسْكِیْمِ نَجْمِیْ خُودِیْنِ جَلَدِ اِنْ سَهْمِ صَفْحَهْ خُسَارِ مَوْشَا نِ زِهْرِهْ جَمِیْنِ رَشَكِ اَنْفَرَا یِ

[illegible]

مهرست بهار حال آن طراوت گلشن آمل و امانی و نضارت حدیقه عیش و کامرانی گلگونه محاسن خوبی
 خال چهره محبوبی سواد دیده و داور سر نه چشم اتحاد مقبول ایند جهان آفرین میان شهاب الدین
 رنگا فروز گل منار آموز بلبل باد بهار دای مرا تب سوز و سازه جاندهی که آتش انداز کاشانه ویش و
 آگهی است بانظار حقیقت حال مان بجان می پرواز و دل را از شد اندام حرمان خالی بسیار و
 جنان آن قاست سرور فراق که در چمن عنای شاداب است و بان شعل گر و در که بعد از بانی
 گردن آفتاب است و بان خوش منبرین که بخت صید من امان دل ناشیکه بان که کشیده و بان
 تر گشت نیخواب که در سایه پیر شکین تکیه بر گل نده و بان شرکان فتنه کشش که ناوک سینه است
 و بان خال شکین که مردمان دیده خورشید است و بان بان غنچه آئین که راه اندیشه در و گشت و بان
 لعل شکری خند که پیوسته چون گل صبح تبسم است که تا از بزم وصال ماند حلقه ویر و شمع هم
 قاتم چون بلال بر پشت از غم خمیده و تنم چون موی زلفت نهرازان بهار تیغ و تاب خمیده از باران
 ناتوانی سرم چون سر حلقه نیم با قدم بهار است و دلم چون لب فی با حدیث آه و ناله دساز گوهر شکم
 چون صیت جالت آویده گوش باهی گشته و دود آهیم چون زلفت شکینت بر ماه لاله زده باغبان
 قضا نهال وجودم را و حدیقه گیتی مگر بخت صرصر فراق پرورده و چمن طراز روزگار ریاحین عیشم را
 از چرخ غم آب داده که غنچه سیرتبه دلم از سیم بهاری نمی کشاید و چمن طبعم از گریه بهار وری بجنده نمیکشاید
 بدیت در جوش گریه شکم گشت گلگون + شده شرکان سن فواره خون به نوش آن ساعت سعاد
 کرمان محمود که خاک آستان دولت نشان اتوهای چشم ساز و سینه صحت کشیده را از غم و دلم اجلی
 پیروز اند و دل بیویله قاصد پیام غم محبت رو به و سراید و زبان خلاص بیان حکایت فراق و است
 بیابانی اشتیاق مفصل اداناید شهنوی تو باشی از غم و حسن مدحوش + سن از حیرت کز خود افروخته
 بهشت و شکینی مهر و انهم + کنی که با چو نیم خود زبانم + بگویم قصه خجوابی خویش + بخوانم قصه بیانی خویش
 جویانی بشنوم زان لعل سیراب + که از بزم وصالم بهره مییاب + مکتوب نیم بدوست مشرب
 بی پوست صادق الوداد میان محمد مرا که کمافی فرستاده بود و تحریر یافت بهیت ز سب

۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

سعادت آنکس که یارش آرد یاد کند ز بند غم و محنت الم آزاد و پیک تیر کام آن مقبول الانام
گل گلزار معانی بلبل شاخسار نکته دانی و ز فرخنده ایام محبت کیش شهادت گمانی که محبت ده ابرو
مهر نشان دلارام بلبلان مثل انگشت زنا می خاص عام بود رسانید خاطر این حلقه بگوش از اگر است
کشاکش خزن ملال سبک دوش گرو انید بهیت بسی سیر بلندم ز احسان دوست + دل جان
هر دو قربان است + قسم باسم پروردگاری که رشته جان و قبضه قدرت است اگر این رشته
راویه حرمان و مقابل این عطیه مرغیه تیر قاست ناتوان را کمان سازد دوست و اگر بیدان
و فاد آمد بسی ستر قربان نماید بجاست تا قوس قزح بخیزد نگارنگ صدف زین چرخ برین بیاید و
رغم رد و قبول تیغ جبین اهل زمین نبست نماید شهادت از روی آن فضل الکرام هدف مرام مقبول
مکتوب ششم در جواب تلمیذ پیرمیر عبدالعزیز مشتمل بر غیب علم تحریر یافت بهیت
ادب تاجش از لطف آگهی + بند بر سر بر و هر جا که خواهی مکتوب بخت استلوب آن نادر
مشتمل بر صلاح پیری قصد طالب علمی تصبات که بعد انجام ایام شب برات صورت بند و رسید خاطر
قرین اصناف سرت و شادمانی گردانید اگر چه این کاسد قماش ایتیا رفید و سیاه ندارد اما به حال
این شاق سوخته آتش فراق و دوخته ناوک شقیق کم و بیش بر جوف دوستانه که لعقل ناقص و محقول
می پندارد و نظر نموده بی تکلفانه بروی قلم می آرد و آن نیست که طالب صداق که ظاهرش تنگ
بلن است بمقتضای کلام خیر الانام علیه الصلوة و السلام اطلبوا العلم ولو کان باعین تا بیخ شدت غمت
بر خود نپسند و گنج مطلوب بر ندارد و تا غلام و از که خدمت بر میان جان بند و آن قصه در باب
نیار و آری تا مشیر از نیام بر نیاید و هر که مردان سرخورد نماید جان من اگر چه بجز خیر از مشیر
وسيلة الطفر زیر پستی پامال از زوایج خوشی سرور کرده شده اند سهر که صورت سهر و از و بخود و نگرسند
هر آینه تمهیل کسب کمال بالادتی بر انبای جنس خود و بنید بر آدم حکم آنکه تا آنکس تیر و از زوایج
بر نبهد بر بدف مراد سر نهند بهیت بسفر رفتن مبارک با و بسلاست روی و باز آئی + انقد
آن مجایه روزگار از خلل دور و دور که فقر جمعیش ابرست بر کنار داشته اعلیکه با وجود خرج تفری

[illegible]

نه پیر و سامان و مهمل در زمره مقبولان خود گرداناد مکتوب هفتم در شکایت پیر بهر دست عا
 نامه فیض شامه تحریر یافت رباعی مگر چه باشد که بپاشکسته بصورتی باشد ایم + اما ز آب دیده بدریا
 نشسته ایم + آغشته همه بهر که درت بر چرخ + مانند دور و دور بینا نشسته ایم + به ضمیر چند
 پیر آن یگانه آفاق مجمع الاخلاق منبع الاشفاق میان شیخ اسحاق پوشیده مباد که دوست و سرایان
 از آن باز که از بساط انبساط حضور دور افتاده دست بر دیل میل و در شرم پیشه فرزین بند نصیب
 صدمه شکست داد و نهیران بهر اسب جلد و جفا بهر جان ناتوان تاخته و ابواب پنج و عنابر دل
 شکستگیا گشوده و پیاده و اسر اسیم ساخته درین صورت اگر نسیم غیر شمیم توجه نسیم گشت زار شقایق
 هزار وزید و خاطر مخلصان قدیم چون گل شکفته گردانید بهر آئینه بازی محبت سبحان محبت قائم ماند
 مصرع شایان چه عجب گریزان نگذارا + مانع بساط زمین و زمان از تاب قناب در شان است
 انبیا یات نامات ایزد جهان توسن بخت و آرام رام با و مکتوب هشتم بهاریه که به موجب فوایلش
 غزلی تعلیم کرده بدیت و گفت که گل بزنگنه پرده زرخ باز و زلفان که ز فانوس چراغ
 بدرآید + از آنجا که باغبان قضا و قدر چارچین گیتی را بر تخت سحاب کبرست بگلنهای شوقه زریب و
 زینت بخشیده سیراب گردانید آرزو دارد که صدفی چند در وصف شایان چنین شکفته جعبیان گلشن
 که غمزدگان اسیر بخت و نشاط و اندوگین خاطر ان را پیرایه مسرت و انبساط است بر روی قلم آرد
 بر حقیقه پیرایان بهار معانی و غنمه سرایان گلزار نکته دانی پوشیده مباد که درین وقت خوش و خوش
 و کمش که نسیم غیر شمیم طراوت بخش نو باوه ای رنگین است خمر و گل بصد ناز گل تجت چمن
 نشسته سر و بانهر از آن تدرو چون خادمان کبریه با جان محکم لوده بلسان حال این مقول او انموده
 بدیت سر و در باغ بیک پای شاد است نگر + بر کلاه گود و گودش پای گره و سوسن کبود
 پیر این بانهر از آن زبان شوق و شاد گفتگو بدیت در روشن حسن و ناز است بسی خوشنا + غمزه
 بلبل ز ستم عشوه بزرگ جفا + لاله خونین پایله بار داغ دل مقه که حسب حال خود را در جستجو بدیت
 کباب است ز خون جگر سیاه + در نخست چنین شد مگر خاله ما نگرش بمنون و در بتاشای لیلی

[illegible]

از دور چشم کشاده این نکته موزون بلسان وقت بیرون داده بهیبت باز آئی که در سوز و گدازم
بینی + بیداری شبهای درازم بنی بنهبل مشکین با وجودیچ و تاب عتاب گل در دعا گزاری
فرو از بهر دفع چشم بد از خوب روی تو + سیار با سپند شود و چرخ آفتاب + سمن سمن بدن فی
آداب لوازم جان سپاری بهیبت باز آیدم که سجده این خاک پانهم + کرطاعتی قضا شده باشد
او انهم + و چنین صحن نصارت آگین بلبل ترانه ساز بادل آرزو مند در سوز و گداز و از خوشی
گل سراپا ناز با جان مستمند منم پرواز و فرود و تفاعل تو مرا به نماید از لطفت + که این بهر کس آن
خاصه از بری من است + گاهی از بهار وصال یار و دهن دهن گل عیش چیده و گاهی از بهار و خزان
لواق صبح و اگر گریبان دریده ساعتی جام دلش از باد و سست و نشاء لبالب و می جان نگینش از
محبت و بهوشی بهجت و نهباط را در طلب زبانی چون گل لنگشتگی بهم آغوش و ترنم گویان و محطه چون
غنیه با تنگدلی و در جوس و مشوق جویان آری بهیبت دو گونه برنج و غده البست جان مجنون را با
بلا می صحبت لیلی و فرقت لیلی + پس کن پس کن که در تستان آتش ریز عشق به بحر بر در نیاید و این ناله
شعله خیز غلبه تقریر نماید فرو قلم بشکن سیاهی ریز و کاغذ و زودم در کش چش این قصه عشق است
در و قمری گنجد + مکتوب مهم خدمت گرامی خلاصه خاندان محط طافا و ده دو تومان ارزضا سر
و نجابت و نگاه میر خیر الله بلکه می تحریر یافت به ضمیر خورشید نظیر آن نصیت افزای محفل سخن و خلق ششای
نوکس نگاه آمو از چشمش چرخ افروزم آفرینش نمک خوان است مردک دیده قابلیت
سبوع تو این صروت مختصر آئین مروت مجمع الاخلاق منبع الاشفاق خنجر برج تقابست گوهر بر نظیر
دریغ نیست و منخ و لایح باد که وصول شمرده بهجت افزای اینکه بعد انجام ماه صیام که وعده نمیدست
طلبه اخوان تمیستان صورت و منی رابعه و هم سرت لزوم رشک گلستان سازند سلسله خندان
بزم نشاط و شیرازه بند مجموعه بهباطر دیدر پاشی ای آندت باعث آبادی ما و زگر گو بود
شادی ما + ما را چه بود که تا نشارت سازیم + قمر بان سرتو با و آوازی ما + اگر چه در عالم سنی یده میو
باصره نظر بر روی شام و قهوه کشاید دل غم دیده بی منت معافه محبسان شایده روحانی یتیم لیکن

[illegible]

بحکم آنکه هر دو عده وصل چون شود نزدیک + آتش شوق تیزتر گردد + و دسته اسرار پاشا از رفتار
اضطراب در شاهره انتظار مصرعه چون گوش روزه دار باشد اکبر است + بسبب حقیقی زودتر ^{لطیفه}
آنکه در کجای نامیه پیام از میان بغیر دلیلی تو جان قطره است برب شوق + ورتود و پایداری
چکیده اینک ع قلم اینجار سید و سرشکست + مکتوب و تم در جواب صداقت پناه فضیلت ^{مشکله}
میان عبد الشکور پوشش او در وطن بلده فاعره و بنو مشیر جفاکاری فلک جفاکش دل آزاری دور
جوراندیش تحریر یافت و در در قلمه شوق آموده که بعد مضامین بدت کثیر معصوب شیخ مسعود کارش
یافته بود اگر چه در بابی اضطراب خلاص منزل امسر و مبتدع ساخت اما بطلان حقیقت حال
آشیا که با وجود چندین نگار پهنه روز و زوال است در گرداب اضطراب انداخت ای عزیز سر پادشاهش
اگر گوش گردون دون پست و نامحار که دانا بکمر و حیلش گرفتار فادانان ایاز عکسار است
نمی توان حرف زد که درین روز بازار نادانی پست فطرتان کج نهاد که از غایت کفر نمی فرقی میان
من و الهی سید اندر نعم کسب کمال سر فلک میکشند و بلند حوصلگان و الا نرا که از غایت دور بینی
سر نوشت انجام را از ناصیه غار خنجر نهند بجای جام از ال دانه و زنی چند بیت سپ تازیانه
مجرع نیر پالان + طوق زرین همه در گردن خرمی بزم + معالجه کجاست که معده زمانه را از اخلاط
فاسده و اوصاف و سیمه پاک و صاف نموده بصلاح آرد و نوش داری که که در آگاه هر افسان
و ناقد دانی سپهر عجز عجز عیسوی بکار برده به حال تقصای دانش و کمال است که تا نادانی یا مژگان
همه وقت بکشاده پیشانی و در عیش و کامرانی باید بود و کل فخر عشرت و عسرت را کاشته باغبان حقیقی
اگاشته لب بچون مجرا نباید کشود عیبت بد و اوصاف ترا حکم نیست دم در کش + که هر چه ساقی بازی
عین الطافست + الله تعالی بمراتب عالی رساند و یاد و دستان راسخ الوداد از غنیمت تصویب این
چنان کارخانه تقدیر فراموش نگرداناد و مکتوب یازدهم بنده است فضائل پناه تو فصل و دستگاه
سیان شیخ امان الله مشیر رسیدن ابیات تازه مضمون و سفارش دوست حدیث مشحون فقر است
ساج طبع صافی و ذوق انی آن معورت و ان بنی و سنی شناس صورت که دانشوران نکته پیر و را

[illegible]

محلی است کامل و نکته پروران و بشور را معیار نیست قابل محبت افزایی و لهای خرسین و
 مسرت پیرای جاننامی اند و گنبد باد بعد از انوار شوق که گزاش و نگارش می پذیرد و
 در معرض بیان جانسیک و مشهور و ضمیر خلعت پذیر میگردد و اندک رباعی طبع آن مجمع مروت و دوا
 منبع قنوت و اتحاد که هر چهار مصرعش چون اربع عناصر حکم مساوات داشته و بدل از برگذر لطافت
 مبنای وزاکت معانی هر مصرعه از آن مصرع چهارم بود و سنگا میگرد از نظم و شریعت مانده نقطه تخطا
 بکنار بوده فرو میگذرانند این غزل خوان بیست سخن جدائی و تنهایی را سپیدش شادمانی تازه
 و تمام غموش کامرانی بی اندازه گردانند بیست و یک بنامه آن دوست کوه و دستان را به غذا
 دل و رحمت جان فرستد و رجا که بهرین آئین ضیافت طبع مزون باشد شاعر تازه مضمون که
 از قلم مریم حکیم آن مقبول بارگاه چون سرنه لازم شناسند سخن پناه چون دوست محبت گزین
 به محبت معالجه خنده قطعه زمین که در سر کافض اشنا صدر رفیع اقدردار و بگرمی خدمت میرسد
 یقین است که در انجام آن یگانگی روزگار این دوستدار سر پا انگار را برین سنت بنیان نهاده
 بیست بود تا خاطر از فکر سخن شاد و در تو مان اهل سخن باد و مکتوب و واز و هم نیت
 نقابت و اقبال پناه نجابت و جلال و نگاه سینه نظرم این برگشته انوپ نگر مشتمل بر استعای و انگشت
 علامه حصول زمین پرو نجات تحریر یافت بیست و شکر فاضل تو چمن چمن کند اسرار بهار که اگر افرا
 و گزین همه پرورده نست و منند دولت و اقبال و وساده چشمه و ابلال بوجود منبع الوجود آن
 شفق قدردان عظیم الامنان میر صاحب جو زوال الله عمره و قدره زیب گیر و نیت پذیر با و خیر اندیش
 عبودیت کشش خلیفه طالب علم اعدا و آبی و آب تسلیمات بندگی سالت خود را فدای ضمیر صفائی پذیر
 سعادت اندوزان حضور موقوفه و رسید به اگر چه این ندوی با شمع خورشیدهای آتی و صفائی آن ملاف
 مهربان نمائنده آرزوی ابرار که ملازمت سرایا محبت در سرور و لیکن موجب آنکه کل امر مرهون
 با وقایع حصول آن دولت مقصود و حصول را موقوف بر وقت داشته بهر عای و حسب العرض می پذیرد
 که چون پیش ازین نعمت و لایست پناهیچ مرید این از رنگه رعدم وجه کفایت متعلقان این کمترین

محلی است کامل و نکته پروران و بشور را معیار نیست قابل محبت افزایی و لهای خرسین و
 مسرت پیرای جاننامی اند و گنبد باد بعد از انوار شوق که گزاش و نگارش می پذیرد و
 در معرض بیان جانسیک و مشهور و ضمیر خلعت پذیر میگردد و اندک رباعی طبع آن مجمع مروت و دوا
 منبع قنوت و اتحاد که هر چهار مصرعش چون اربع عناصر حکم مساوات داشته و بدل از برگذر لطافت
 مبنای وزاکت معانی هر مصرعه از آن مصرع چهارم بود و سنگا میگرد از نظم و شریعت مانده نقطه تخطا
 بکنار بوده فرو میگذرانند این غزل خوان بیست سخن جدائی و تنهایی را سپیدش شادمانی تازه
 و تمام غموش کامرانی بی اندازه گردانند بیست و یک بنامه آن دوست کوه و دستان را به غذا
 دل و رحمت جان فرستد و رجا که بهرین آئین ضیافت طبع مزون باشد شاعر تازه مضمون که
 از قلم مریم حکیم آن مقبول بارگاه چون سرنه لازم شناسند سخن پناه چون دوست محبت گزین
 به محبت معالجه خنده قطعه زمین که در سر کافض اشنا صدر رفیع اقدردار و بگرمی خدمت میرسد
 یقین است که در انجام آن یگانگی روزگار این دوستدار سر پا انگار را برین سنت بنیان نهاده
 بیست بود تا خاطر از فکر سخن شاد و در تو مان اهل سخن باد و مکتوب و واز و هم نیت
 نقابت و اقبال پناه نجابت و جلال و نگاه سینه نظرم این برگشته انوپ نگر مشتمل بر استعای و انگشت
 علامه حصول زمین پرو نجات تحریر یافت بیست و شکر فاضل تو چمن چمن کند اسرار بهار که اگر افرا
 و گزین همه پرورده نست و منند دولت و اقبال و وساده چشمه و ابلال بوجود منبع الوجود آن
 شفق قدردان عظیم الامنان میر صاحب جو زوال الله عمره و قدره زیب گیر و نیت پذیر با و خیر اندیش
 عبودیت کشش خلیفه طالب علم اعدا و آبی و آب تسلیمات بندگی سالت خود را فدای ضمیر صفائی پذیر
 سعادت اندوزان حضور موقوفه و رسید به اگر چه این ندوی با شمع خورشیدهای آتی و صفائی آن ملاف
 مهربان نمائنده آرزوی ابرار که ملازمت سرایا محبت در سرور و لیکن موجب آنکه کل امر مرهون
 با وقایع حصول آن دولت مقصود و حصول را موقوف بر وقت داشته بهر عای و حسب العرض می پذیرد
 که چون پیش ازین نعمت و لایست پناهیچ مرید این از رنگه رعدم وجه کفایت متعلقان این کمترین

اقبال لال مال بود از زینش و تراوش باز داشته بطالب پرداخت که مطالعه مضمون خلت
مشغول رقیه الود او خاطر مضطرب را که بوصول شرده خبر خیریت اثر آن سرمایه مروت و قوت
روز و شب آگهی طلب بود هجدهست عشرت تازه و مسرت بی اندازه ساخت عمر ای وقت تو خوش
که وقت ما خوش کردی یقین است که آن برادر بجان برابر از آنجا که بمنز سخن بغیر سیر سهند از
شغل سبق عربی و انشا که هر دو رفیق موافق اند خود را محطل نخواهند داشت و تحصیل درستی خط که
بر خط موشان زهره جبین خط نسخ میکشد و در شش بنار و زنی خواهند گذاشت بدیت کسب کمال کن
که غریز جهان شوی بکس بی کمال هیچ نیز در غریز من + اگر چه بآن غریز سر پاتیز درین ماده
زودن حکمت به لقمان آموختن است لیکن مقصدی دلسوزی که مره اتحاد معنوی است نمیکارد
و کشتان کشتان برین می آرد مصرع می تراود و حکیم آنچه در آوند دل است به حکم آنکه اول نامه انشا
محبت و اتحاد باد و ستاد اران صادق الوداد است تو اثر تو الی بدست آیندگان این حوالی به تحریر
مکاتیب محبت اسالیب مسرت افزای خاطر مشتاقان خواهند بود چمن عیش و عشرت به نسیم
عنایات رب لغت شگفته و ریای باد مکتوب چهار و هم در جواب فضائل تربیت نوازل نزلت
خلاصه خاندان مصطفوی نقاوه دو دمان مرتضوی باعث آراش خاطر خیر خواه سید عبد الله
شماره استغفار عدم اظهار لوازم خلاص و توقف تحریر مکاتیب اختصار ترقیم یافت بدیت شرده
ایدل که در کباب و صبا با آرد + بدین خوش خبر از شهر شتابا آرد + نگین نامه که از حسرت آب رنگش غنچه گل
برخ و پیچید و از فیض آنجه شکبارش ببلبلان چمن بیک رنگی را دماغ شوق عطر آموذ گردید و شگفته وین
رمانی در و د نموده طراوت افزای بوستان خاطر و دستان گشت آنچه در باب عدم تسلیم بر اسلا
مرقوم قلم لطف رقم بود معلوم نبود مخلص قوازه آنجا که تحریر تمهیدات رسمی و مطارحات عرفیه
از بارگاه محبت معنوی بمراحل ورافتاده خاطر صدقت مآثر بر مصلحت روحانی که انفعالی است
مانع آن نگیرد و اکتفا کرده باین میانه و بآن نمی پردازد بدیت رسول و قاصد و پیغام نامه محبت
نمیت + که در میان من و تو همین من و تو نسیم + اگر چه درین ایام شدت انجام از رعایت بی برکت

۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹

غنچه دار و رنگارنگ و از نهایت بینوایی با نجات مخالف در جنگ بوده سرخس سرانی و خامه فرسای
 نهشت اما محبت عدم جل بسیار مرئی چند از سلسله یکی خاطر پنج خرسند بقلیم داده امید که خامه
 ویرینه را تقویم پارتیه خیال نکرده همسرین بنوال باصدا رعایت اما محبت بهت سات تسکین بخش
 خاطر مسکین خواهند بود ایام شادمانی بکام باد مکتوب پانزدهم در جواب مکتوب محبت سلطوب
 میان محمد یعقوب ششلبه استدعای توجه آن محبوب القلوب در باب حصول مطلب مرغوب تحریر است
 استقامت رفیق الاخلاص این مخلص سراپا اختصاص از بند غم و الم خلاص او و سرای محبت و
 و شادمانی را بنیاد نهاد تو جهات که میان غائبانه بحال این شکسته بال منبذول دشتن و معدن محبت
 و تماشاخانه آرد او در است حصول سند نو بر گماشتن یاد از غفلت کمال آن صریح الامال میدهم
 جزا که الله تعالی بیتی الهی در جهان باشی باقبال و جوان محبت و جوان دولت جوان سال
 آری غیر از ذات فیض رسان در آن شهر ناپرسان کیست که این قدر تفقد بحال یکسان فرماید و در
 انجام مقام هسته دلان می مریدان نماید حکم آنکه در خانه اگر کیست حرمی است عیان نیست
 که حرفی از آنها مطلب بکار بزرگوار و مصرع آغاز کرده برانش باشتا حسب احوال تصدیق
 پیرو شکیب حضرت میر رحمة الله علیه بر کاغذ نگین بنج نگین نویسانیده مصوب خلافت اتحاد قبول
 سید عبد الرسول مرسل نموده بانجام خدمتی دیگر که لائق دوستدار باشد متوقع الاشارات است
 مترصد که همسرین مطبوعه و پیام شاد کام دارند بهجت خاطر روز افزون باد مکتوب شانزدهم
 بخدمت دوستی که گاه گاهی مرکب منشیات میبود و باغوا می ار باب صلاکات راه بطالت می پیچید
 مشتمل بر از مقدمات تعصبات در ضمن ضوابط علم صرف مرقوم یافت بابت دل من
 لفظ و یاد تو معنیست + معنی از لفظ کی جدا باشد + آینه و متعال ذات عدم المثال آن مصدر
 مکارم اخلاق یگانه آفاق را از آنچه بناید مفروق و بهر چه شاید مقرون دارا و این ناقص که نظر
 که از غایت اتحاد حاضر و غایب خود را جدا نمی پندارد و در اظهار مراتب صیغه شوق که بمنیران افش
 صیغیان نفوذ محبت معنوی وزن خیس کاسد دارد و مبالغه نموده جوش و زورش خاطر را

این مکتوب در روز ۱۲ شعبان ۱۲۰۴
 بنویسید و در روز ۱۳ شعبان ۱۲۰۴
 در جواب مکتوب محبت سلطوب
 میان محمد یعقوب ششلبه
 در باب حصول مطلب مرغوب
 تحریر است
 این مکتوب در روز ۱۲ شعبان ۱۲۰۴
 بنویسید و در روز ۱۳ شعبان ۱۲۰۴
 در جواب مکتوب محبت سلطوب
 میان محمد یعقوب ششلبه
 در باب حصول مطلب مرغوب
 تحریر است

عقل می آرد شایسته نیست عالی فطرت آنست که بقصد آن آید که میوه الطبیعوا الله و الطبیعوا له
دل خود را از خیالات ذمیه نهی منکر که دلیل ضلالت است چو بسازد و مردانه و مجردانه
تجربست را با نفی و باطن ثواب ساخته بخیر نماید تا کید با دای لوازم امر معروف پرواز و از سر
کسب نفسی که فتح باب مقصود است همه حرکات و سکنات را از فاعل حقیقی دانسته بموجب بیست
دلاویز بیست کند اگر چه نبود اختیار حافظ + تو در طریق ادب کوش گو گناه نیست + نیک
بخدمت او بد را بخود ضم گرداند تا از طعن مجبول و ضعیف متعلل ^{تعلیل} آئین که بر علم هموز خود و ترجیحی و تفضیلی
بخود مجبورید و از رعایت خفت عقلی نا بینایان براه خطا می بینید صیغ و سالم ماند اگر چه بحال
تلافی افعال منصرفه زمان ماضی که بیشتر در تنگنا بود پروازی بود و لعب صرف شده لیکن بوجوب
الانسان خریص فیما بین محال می یابد لیکن اگر طالب صادق مساعت توفیق ازلی خود را بگوید
و الا شکوه حق نزد آن که از تعلق و نیای سرایار و برکنار بوده بخاطر جمع مشغول ذکر و اخذ
می باشد ملحق گردد اندک حکم آنکه اصعبه موثره با نبات صفات روحانی نفی خطرات جهانی نموده
زمان استقبال را در ضلالت نگذارند درین صورت شاید که درسی از هدایت غیبی کشاید محبت
مردت و تنگنا انیمه مقدمات و دلاویز آن فی تحقیق تا زیاده افعال آن سرمایه آمانی و امان
از خلاف تمیاس پیدا نرند بل نیارند امید که تا شام فراق بصبح وصال ابدال یابد فراموشی را که
در باب محبت جانز نیست از دوستان و حجب الاخلاص خدش سازند دولت محبت و محبت
دولت روز بروز مضاعف باد مکتوب هر قدر هم بخدمت فضا کل پناه فو اصل دستگاه
مقبول حضرت کریم میان محمد نعیم هنگامیکه در قصه برون تشریف داشته بودند ترقیم یافت
بیت بر هر زین که بگذری آن سه نوبهار حسن + روید بجای بنره بر است هزار چشم مخلص
صمیمی هیچ عمارتی شایسته که در شرح خوبهای ذاتی و صفاتی آن تیره و سخن پیران آنی طراز زبده فی طراز
سخن پرواز بجار برود و کارخانه دانش و آگهی ننماید آمد حکم این مصرعه و دلاویز مصرع
خاموشی از شنای تو حد شناس نیست + عنان شد نیز قلم را بمیدان شاعلی شایسته طلب میابد

[illegible]

از آن باز که آن هوشیار خوش خرام بایه جمعیت خاطر به آرام آرزو مست و آن محبت گویند و
وطلات حیران اسکندر و در سپهر دش حیران گذارسته مردم آن ه آلی را خضر مثال
میر و نه صورت و معنی نموده اند پست ز سر گذشت بهینه آب چشم و یکی از سر گذشتیم قبولیت
این نیازمند دیرین که هیچ دریانمایان سرایت فروش زبان شتافان دل فراموش نیست ازین
که هر چه آن خسرو کند شیرین بود و به جا و همه حال خیال جمال آن سرایه فضل و کمال را مطمح
نظر دارد و در عالم امنی خود را از بهره اندوزان انجمن حضور می شمارد و پست گردم از تو
نقش توام در نظرس است + دل پیش تست دولت من اینقدر بس است + حقا که از غایت انتفا
میت بستی خیر جانم از و یکه گوش + زمان زمان سپهر راه کاروان آید و در صورتیکه حال
چنین باشد امید داران شتافان را بر ترقیم خبر فرخنده اثر انگیزد ام روز بهجت افزون شود و م سر
کلیه از آن منتظران سراپا چشم رنگ گلستان شود و یاد و نون مرهم جراحت فرستادن است
باز آئی که در روز و گدازم شبی + بیداری شبهای درازم منی همیشه نگاشته روز باز محبت
آن عزیز مصرعانی گرم با دکتوب پیرو چشم و جواب عنایت نامرغوب شمامه مصدر مکارم
مورد در احم اشفاق اقبال و لجلال پناه شوکت و بسالت و شگاه سپید کرم الله زاد عمره
قدوره تحریر یافت رباعی از طرف چمن نسیم اقبال نذرید + روز گلین امید گل لطف و دید + یعنی که
رحمن طالع و محبت معیده + و وانه اتفاقات عام نور سید گلشن دولت و اقبال و چمن شست و لجلال
و است مجمع الیک کات نسیم کسان شتافان صفوی نقاشه و دودمان رضوی ر و لوق افرا
مسند نقابت زینت بنشای و ساد و نهجابت شفق قدره ان کرم سراپا احسان سیر صاحب
سل الله تعالی بر شتافان سلطان ایزد تعالی و در لجلال طراوت گیر و نصارت پذیر و برادر طلب
سراپا ادب خلیفه طالب علم بعد ادای آداب تلبیات عبودیت سادات بعد رضایان آستان و ایل
که ماسن آستان است سیر اند که شرف مصلک مفر از نامه حرمت شمامه که صلیح مقصود و پر وانه اشل
سر عزت این زاویه گرین حرمت را از خاک باغ خاک برده شتافان عزیزی سعادت آنکس که یار شش آرو

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

بجمله آنکه ششمان خفته از دل که جام دل ایشان از باد و عنایت لم یزل ببرزیت جریه فیض از کام لب تشنگان زلال آمال درین نمیدارند مرقوم قلم عطفونست درم گشت بود که در اینجا بطریق سبق هر دو موجود است بی تکلفانه خانه خود دانسته بحسبیت خاطر روانه این طرف شود و استظهار از اینجا که این خیر خواه دست رسید خود را از این فیض ماسن دولت آن رسیدگاه تکیه پناه گزینا نمیدانست عزم باطن خرم داشت که پیش از ورود و ممتاز نامه نو او کوشش آمده و سعادت اندر دست اکسیر خاصیت بوده تربیت پذیر و تحصیل علوم سرانجام استعداده خود را تمام میگیرد ولیکن ازین که سبب بلبل لب ادب پانته و صفت گلزار تا گل طلبکاری او لب نه کشاید و حصول این دولت غلمی در پرده توقف افتاده بود و درین حال که عنایت ناست طلب غیر طلب نیست بعد دریافت کثرت آب که حجاب راه بود و گذشت که پیشانی خود را بسجود در آستان فیض نشان فروغی دهد و انشاء الله بعد از انقضای ایام ریاست بسبک بار یافتگان حضور معذور است و از انظار خواهد یافت سبب استخوانی که همیشه در سوای توزیم و خاک می شوم و وزیر بای توزیم خوشه و دولت و اقبال از مطلع عنایت لایزال درخشان باد و بالون و اعداد مکتوبه توزیم و مشتمل بر طلب سرانجام و استخار و پیرایه محبت و و داد و انداختن گردین باعث آتش خفا خرمین میان بدو که این نیکوکاری که این فقیر مقتضای تماشا می باران اگر نیز جامع یاران کشاید و رباع و لیدرینت نظیر یکم صاف نشسته بود و تحریر یافت سبب سر و دیوانه شدت از هوس بالایش و میر و آب که درین خیر ندر پایش چاره ساز او اندازد و رفیق خوش و مومد که از یک طرف سر و دخی در خوش و از جانب دیگر و دخی در چشش نرگس با منتظر قدم و محبت و آن نمیکند معنی چشم کشاده و شمشاد استقبال آن سرانجامی و آمالی شاد و یکپای استاده و بعد از این نعمه شادمانی میوز و حسن عین بدین خود را زنگ بزرگ می سازد و لایزال به کف نهاده و میل بیدل ندای جزا که الله خیر دارد داده آری بی محبت یار گل بنظر ندارد و سبب دولت و دل آزار لبشانی خاست سبب است و بان قمره است پرستش و در تو و پیرا

[illegible]

و دیگری نه نمودن عاقبت کار را نه است پیروان است و در خجالت برسدی خود کشیدن آتش
 با دل شدگان هر که در اتحاد برانداخته و در ادعای سرانجام است از ذائقه صافی طبعان
 گشته گزین پس انداز گشته و دیگر بواسطه اینکه سرآباد است بگوشه بوشان زهره بین هزار
 و ریاب که این جن قبح از هر دو لفظ پیدا می شود است مقتضای دلش و در اندیش آنکه
 امر فریاد و کس آن شخص بگمارند که آن در پیش و در پیش و در پیش و در پیش و در پیش
 و در تمام سر خود را بقدش گذارند و این استغفای گستاخی را پادشاه شازده بیت گنج
 قارون که فرمود و از قمر هنوز خوانده باشی که هم از غیرت درویشان است و با علی بن
 الا ابلغ لکتاب است و دو م خجست صورت صورت و مردمی یار و افق میان
 محمد صادق و در سفارش محبت آثار شایسته که در امده عاشق تحریر یافت و با علی قاصد
 تنبیه و محرم از دل سن و بی نامه کند شکل شکل من و آئینه روزی است جانان دل تو به
 هم از دل خویش پرس حال دل من و در هستان شوق بقلم و نیاید و حدیث اشتیاق گفتن
 نشاید آری جرات جهانی نیست که علاج افلاطونی و مردم چالندنی چاره گری نماید و آن
 گریبان چاک ننده که هنوز نیمی و رسته میوه بکار آید غرض که الم مفارقت از حد سیر و
 و غم مهاجرت از گفتگو افزون است لهذا ابشر آن بی نبوده و بطلب می پرواز و که حاصل
 عرض بنیان زد و غریزه و سلیقه شعاست با امید آنکه بوسیله جمیل آن نافع مخلوق جامع خلق
 بسکات فکر آن سرکار نواب و الا انبیا نظام باید از اول ملازمت آن خیر الکریم است و از آنجا
 بانجام هر اتم مرادی پر و خشن و آرزو مندی را بره مند آرزو ساختن در بارگاه حدیث
 و بر عظیم دار و قیصر است که بشمار الیه ابراهیم مرسیان بلب بانی خواهند رسانید و به جهات کیهان
 از فکر قوت تعلقاتش خارج البال خواهند گردانید و دولت و شادمانی و محبت و کامرانی و از آن
 باد و کتاب است و سوم خجست زبده سخن پر و از آن معنی طراز و قد و معنی طراز آن
 سخن پر و از مقبول حضرت آفریدگار یا رنگسار میان عبد الغفار و طوطی بهار مثل بر سفارش

[illegible]

تحریر یافت بهیت چو گل نغمه در آید لب لب از نشاط اگر ز گلشن طلفت دوز و نسیم قبول به ذات
 سامی صفات آن خلاصه دودمان آفرینش نقاد و خاندان بنفش غلبه بوستان معانی طراوت بخش
 گلستان سنجیدنی فاخته کتاب خلاص خاتمه بابا بقصاص سلیه انجام مهمام خاص و عام داد
 آتین بادیه پیامی فراق بعد تقدیم مراتب اشتیاق که دست قلم بدامن بیان آن غیر سحر نوح
 ضمیر صفائی پذیر میگردد اندک چون شرافت پناه شیخ فیض الله متوطن برگشته سکند را با و غریب نام آرد
 بهجت وصول حسب الحکم این مقدمه که آید اودخان افغان ساکن برگشته مرقوم بحاجت قاضی انجا
 بحال مشا را الهیه بوج حساب زور و تعدی بنمایید بدیار جهان مدارا سیده امید که بد آنچه
 مومی الهیه فائز آرزوی خود گردد و تو جهات که میانه بند دل خویند و اشت و تقاص سر را بهجت را
 ویر بایست بشماره خوانند انکاشت شادمانی و کامرانی در تقصا عضا با و یکتو بسیت و چه چار
 بهجت محبت و اخلاص اطوار و دوت و تقصا آثار گل گلشن گیاهکی نونمال چمن بگریگی
 محاک امتحان طبیعت وکی و غبی بنیان محمد النبی تحریر یافت بهیت دوز از تو سر سیمه تراز
 دو و چه رانم به بزم تو خون میچکد از چشم ایانغم آتش شوق و آرزوی هوصلت آن
 اختر میوه صبح مردت گوهر به قطیر ورج قوت معدن دانش و پیش گیاه به کما و خواه
 آفرینش انطفاقی پذیرد بل لحظه بلحظه ترقی میگیرد آبرو مجنون و شان را که در بادیه
 محبت سرگردان اند غیر از جمال لیلی قسلی نیست و فراموشان را که در کوستان محبت
 بسنگ فلاخن انشد سحر وصال شیرین تسکین نه و نه صورت مجبور صوری و موصول
 معنوی ابر از حرف شوق را که از دلهما بدلهما بر تو اندازد از جانها بجانها هم از دست
 از این رسم پر از ان عبارت طراز عبارت طراز ان رسم پر از ان و البته پرده کشا به
 چهره مطالب میگرد که در زمان محمود و اولان مسعود و فاخته طفت از دماغه از آینه سینه کی
 زود در روی دل اتحاد منزل و بهجت انبساط کشود و حقا که اگر آن آینه کریمه احزر جان توان
 خوانم روست و اگر آن نامه فیض شامه اگر چه حجت اوج و مخرج و انهم بحاجت بهیت من که باشم

نقاد و خاندان بنفش غلبه بوستان معانی طراوت بخش
 گلستان سنجیدنی فاخته کتاب خلاص خاتمه بابا بقصاص سلیه انجام مهمام خاص و عام داد
 آتین بادیه پیامی فراق بعد تقدیم مراتب اشتیاق که دست قلم بدامن بیان آن غیر سحر نوح
 ضمیر صفائی پذیر میگردد اندک چون شرافت پناه شیخ فیض الله متوطن برگشته سکند را با و غریب نام آرد
 بهجت وصول حسب الحکم این مقدمه که آید اودخان افغان ساکن برگشته مرقوم بحاجت قاضی انجا
 بحال مشا را الهیه بوج حساب زور و تعدی بنمایید بدیار جهان مدارا سیده امید که بد آنچه
 مومی الهیه فائز آرزوی خود گردد و تو جهات که میانه بند دل خویند و اشت و تقاص سر را بهجت را
 ویر بایست بشماره خوانند انکاشت شادمانی و کامرانی در تقصا عضا با و یکتو بسیت و چه چار
 بهجت محبت و اخلاص اطوار و دوت و تقصا آثار گل گلشن گیاهکی نونمال چمن بگریگی
 محاک امتحان طبیعت وکی و غبی بنیان محمد النبی تحریر یافت بهیت دوز از تو سر سیمه تراز
 دو و چه رانم به بزم تو خون میچکد از چشم ایانغم آتش شوق و آرزوی هوصلت آن
 اختر میوه صبح مردت گوهر به قطیر ورج قوت معدن دانش و پیش گیاه به کما و خواه
 آفرینش انطفاقی پذیرد بل لحظه بلحظه ترقی میگیرد آبرو مجنون و شان را که در بادیه
 محبت سرگردان اند غیر از جمال لیلی قسلی نیست و فراموشان را که در کوستان محبت
 بسنگ فلاخن انشد سحر وصال شیرین تسکین نه و نه صورت مجبور صوری و موصول
 معنوی ابر از حرف شوق را که از دلهما بدلهما بر تو اندازد از جانها بجانها هم از دست
 از این رسم پر از ان عبارت طراز عبارت طراز ان رسم پر از ان و البته پرده کشا به
 چهره مطالب میگرد که در زمان محمود و اولان مسعود و فاخته طفت از دماغه از آینه سینه کی
 زود در روی دل اتحاد منزل و بهجت انبساط کشود و حقا که اگر آن آینه کریمه احزر جان توان
 خوانم روست و اگر آن نامه فیض شامه اگر چه حجت اوج و مخرج و انهم بحاجت بهیت من که باشم

که بران خاطر عاقل گذرم - اظنه مایه کنی ای غزل صد گونه کرم + و حاکم تارخ حجاب و بی مهری
دوستان اخلاص پست را از لوده خاطر صافی محو و منسی نخواهند فرو و الله اعلم ^{بما یشرع} اینها گفته است
بست پنجم بدست مطاع انوار ایلست غزل اسرار قافیه است جمع اخلاق زبده العصر که آفاق
برگزیده درگاه صدم میان شیخ محمد تحریر یافت بدیست نه انهم آن گل خندان چه نگه بود دارد
که مرغ هر چینه گفتگو که او دارد + اگر چه صیت کمالات کسبی و بی داور و خو به کاذبی و صفاتی
آن نمک خوان را باب فاضل و محکم امتحان اصحاب فضائل شور و مرهم انشفاق به صد بیکار
اخلاق رونق افزای برهم سخن حقه کشای مشکلات هر فن این کمترین سرای اشتیاق را خاهاست
آرد و مند ملازمت کثیر الوثیت ساخته لیکن حصول این دولت فیض و حصول را موقوف بر وقت
داشت بد و کلمه نیاز آرمیر که تحفه تهیدستان به مایه این نباشد خود را فریاد ضمیر طاعت پذیر
می آرد که ذات قدسی صفات آنحضرت دران ظلمات چشمة حیات است و این عقیده است اندیشه از انوار
نبی رال فیض الامال اسکندر شمال به روش حرمان درین صورت امید آن دارد که ما این
عبودیت منش بر تنهونی خضر طالع و حصول دولت گرامی خدمت کسب سعادت نماید اینهاست
مرحمت آیات سرفراز فرموده باشد که سرفراز تر از کیمانه بهمان آید بودیست گر گناهم بخاک اکیا
باک نیست + خاشاک بین که بر دل دریا گذر کند بهنگامه افات و افاضت گرم باد بهان و
ملکوتیست و ششم بدست گرامی آب گوهر بنیش تاب جوهر آفرینش کجانه کار خایه تقدیر
سیدی سندی میر سید میر در سهارش دوستی تحریر یافت رباعی هر چند جدا بصورت آمد
بجل من به پیوسته بهیست در تنه منزل من + دل گشت زیاده من فراموش می + یاد تو فراموش
گشت از دل من مخلص صمیمی خلیفه طالب علم بعد تجریدم اسم صدف و اخلاص و ششم
مسانی خلعت و اختصاص شود ضمیر خورشید اقتباس دقیقه شناس آن امید گاه آسمان کیشان
در نش و تکیه پناه دارنشان آتجا و کیش مگرداند که حامل عریضه نیاز دستار سر سر بلندی و سر
ار جندی است درینو لا از غایت افلاک نبذ زندان اضطراب است در خویش بجای مان خرم

(Vertical handwritten Persian text)

اشتاب لهذا متفقهای مهربانی آن طره غما که کام بخشی و کاه را می گریزندگی بر میان جان بسته
تا دم گرای خدمت گشته درین صورت آرزو دارد که اگر مشارالیه توجهات کرمایه ایشان گل غنمت
از بخش امید بر چند نقد مراد و استیغ فرج دیدند و مبراحم بر میان آن نامن خیر اندیشان سرمایه
جمعیت فرارند و خسته گیران پریشانی را تا دهن چاک اندر شمع کامیابی را بر افروخته نهال ناکامی
اینچ بر کند هر آینه یا مرست بشمار بر دهنده و دستدار را خلاص شکار خواهد بود و تا چاک زین امان
دزد زین گیران است امید که دست دولت در دهن نخت از چنند آن نخت بلند باد فصل دوم
در رفعت رفعت اول به بایه نخت و سرور میان عبدالشکور که تن بادا سه حقوق او ستاد
نمیدارد و یا خواسته ناقصان کینه کشان به مقدمات لاطائل یکشاد مثل بر ترغیب تندیب
اخلاق و ترک صحبت اهل نفاق تحریر یافت تا توانی سرتاب از صحبت روشندان و سعادت
و کامکار سلامت از صحبت دانا دلان یعنی سنج محروم بودن راه بطاقت و ضلالت پیوندست
آدمی را که فی الجمله استیاز دارد باید که بقدر استعداد و پیوسته صحبت به از خودی جوید و حرفیکه
غیر مستحسن باشد نگوید الحان آن نیز بر پر تیز که بکنه نکشته میرسد شایسته آنست که خود را از دشمنان
قسم اقوال و افعال باز داشته تحصیل کسب کمال کوشد و حروف دوستان را که متفقضا
و سنواری تعلیم آمده درست پذیرفته بر نخوشد بر آدمی حکم آنکه سخن در دست بمنزله درست هر که

در یافت در یافت مصرعه	بر رسولان بلاغ باشد و سر	رقعه دوم که بنظم و شعر توان خواند
به دوستی تحریر یافت سه	بر ضمیر منیر مظهر طیب	آن خردمند صاحب تدبیر
معذل لطف و مخزن اشفاق	منبع الجود مجمع الاخلاق	بهجت افزای خاطر عکین
عیشش پیرایه سینہ بے کین	نماک خوان بزم صاحب فن	محکم امتحان اہل سخن
روفق فضل و زینت و جاہ	دانش آگاہ شیخ نور اللہ	واضح دلالت شست کاین احقر
از رہ استخاد شام و بحر	از خداے کریم بے کم و کاست	داعی عمر و جاہ آن یکیناست
مشرط انصاف آنکے پر بسته	این محب غیف دل خسته	آما زمان حصول خدمت اگر

[illegible]

از سر الفت جان پرور	به کاتب ابتهاج آموود	یاد کرد و عجب سخاوت پرور
نامہ بر حرف اختصار تمام	کرده شد و اسلام و الاکرام	رقیہ سلوم عبارتیکہ بخشور

ایالت و اقبال پناه به الت و اجلال مشگاه مجمع ارباب فضائل مربع انتخاب و دلائل خان
بلند مکان منبع الجود و الاحسان نواب رشید خان در اعتمد از قبول خدمت نشی گری در نظام
شوق کسب علمی تحریر یافت بن پیران بید مشگاه که از اسبیا حقیقت از دست داده و نیمه گامی
بسوی کامی نه نماده که مشهوری که بگزاش تقدیمات شایسته سوسن شمال زبان ناص بیان کشاید
یابگار ش عبادت پسندیده که در عالم معنی رنگ و بود شسته باشد حرارت نماید نواب هربان
قدردان سلامت اگر چه در خدمت بار یافتگان حضور بودن سر پای سعادت جاید حاصل
نمودن است لیکن در صورتیکه خود را با شغال تلقین متعلق گردانند هر آینه از کسب علوم که کسبت
این دولت فیض ازوم لذت و حالی جسمانی گذر شسته دل نهاد که بر غایت مستحروم نمایند
از بی مصرفی یک شانه و وسیع مان بکنیز حقیقت این بود که عرض نمود فلک حمد و ثقی المکاب
انود و رقعته چهارم خدمت سر پای بهمت دوستان حاضرین میان شیخ غلام محی الدین
مشتمل بر عدم تربیت لشکر لان و ترک صحبت جابلان تحریر یافت فضائل پنا با
فواضل سستگاه با تیر بیت چنین کیسکه در کتاب و کتاب امتیاز نذر و چین خوتن را جدا
نیز از پدر و خوتن گوهر را در غلاب انداختن ست و نکته علم با مثال این قسم کم فتم خوتن
دل را به آتش سوختن ست بکلم که کسج صحبت نیکان بدان را سوزیت سخی و دلسوزی
شهادت دزی در باب اولی اثر دانند و بوجه انان مجمع الجبلان خود را خلاص گردانند که در خور نام
آن سر پای سر و ابتهاج جاگیر و لیدر بهر سیه و دود مستار طبق و عده انتظار یکساید
باقی ربع مصلح با تمنت کان مصلح شهادت جسته که دل و دستان خواهد و جان دشمنان کاه
قرین حال فرخنده تال با در رقعته پنجم در جواب دوست بهمت پیرای محبت که اے جتیا
هر اے مشتمل بر ترک صحبت یاران آشنا و و بیگانه خو تحریر یافت دولت و سعادت یار

[illegible]

و دیده بخت بیدار باد و گفته بگوید در باره ناخشنود شناسی و ناپاسی باند کاشی برادر گماهی اول
لباس دوستی بود و آخر احساس دشمنی نمود و نهفته اند بر جاست آری مع اهل بد از خطا خطا
بر آدم حکم آنکه از گل کاغذ بونی بر آید و غنچه تصدیق بیکشاید عیت نخست مصلحت مجلس این
سخن است که از صاحب صاحب خراسان کند و دوستان سعید و دشمنان مرد و در بلب بود
رقعه ششم باری که بیا فیض رساند و بود و تحریر یافت شمال آمال آن فرزند فصال خسته
شیرات مرادات حال تامل و شمراد و سفینه که بیا فیض رسد و بشپیدی و سپاسی چشم ماند و شمار تازه
معتد بوش جان از بند غم راند رسید خاطر اگل گل شگفتانید این شوق سر را با اشتیاق از غایت
شد که طوفان فزونی و آفرین خود صحبت را سفینه وقت خود ساخت و باین مصرع و آواز
پردخت مع سفینه که در پیشگاه بود این است تا بیا فیض رسد و بلب و نه است بیا فیض اوقات آن
دوست محبت ساتت رسد و ابیات سر آیت جلوه گر بیا در بلب و العباد و رقه هفتم مشتمل بر
نصائح دوستانه بدوستیکه است و بیا فیض یافت و زده خلاص کم بیا فیض نگارش یافت
بعیت بود و دشمنش تازه و دوست ریش و کسش بود و دشمن از دوست بیش بود و دوست از
سراپا خیار محبت آنکه از بد دوستی آن یار و وفادار آرام بخش جان بقرار نیکو آن سرکار فیض آثار
نواب ذوی الاقدار شکوه گزاند و در گرداب و خراب است عجب آنکه بهستان و عینت را نهان
انگاشتنند و تخم محبت در زر و دل خاص و عام نه گاشتنند بعیت چند خاکی تکبیر کنی
و عینت یار زین تصور کنی و آجال از آن محبوب انقلاب تلاقی زمان ماضی مطلب تا محبت
محبان صفائش مرسم گزاردل ریش بیش است آن مهر از اس خونین جگر آن سپهر شکر نظر
و نازد آن حقیقت آگاه و مقبول خاطر سخن سخنان زرق نگاه باد و رقه هشتم باری که بخوار
و بلب و عجب میگوید اند مخموی بر صفات نصائح تحریر یافت بعیت زمان خوشی در بیا
در بیا بد که هر دم در صدف گوهر نباشد و بر آرد من درین صحبت که از طرفی باره و از کس
غباری بر سر و خاطر نیست از کسب علوم محروم ماندن و در بیا کث و ضلالت گذرانیدن

[illegible]

بنامی عشرت کند بدین و در هر آب عشرت چندین ست آری ساق قدر نعمت است بعد ز دال +
قطع نظر از حصول استعداد و قابلیت باری در ضمانندی پدر و زنگوار بودن سعادت جاد و صفا
نمودن ست عیت حافظ گشت زنده حکیمان ملائت ست + کوه کنیم قصه طلول کلام را +
توفیق فرستی با در قعه ششم بدو سیکه کعبه دفعه آزار چشم او و یطلبه ششمه تحریر یافت در نیکه لاکه
خبر آزار چشم آن نور چشم مرد و ششمه نور فوت و ششمه ابروی دانش و آگاهی رموز و انکسیتی و
سیاهی رسید چشم آن چشم چراغ ابریت که چشم این دوست سرایا چشم فرکان سنان گردید الله تعالی
چشم آن مرد مک و دیده مردی را از چشم زخم زمانه برکنار دارد چشم داشت آنکه او و پدر ستاده
بتریب مردم بکار بر برد حقیقت را برنگارند شفا می چینی و صحت جسمی تھان حال فرزند سال آن
سلاغر و کمال با در قعه و ششم بدو سیکه از و ستان و دوستی دوست گرانی خاطر بهرسانید
و هر که اندیده بود تحریر یافت بیت آتش مزاج من بگذارد این عتاب را به چین چین بدید کسی
آفتاب را و دل خیزاند ایشان اینا و ک ملاست و وضن و سینه ایشان اینا و عصب فتن
باعث نا کامی و بآرامی میداند انداز آن سهرایه محبت و محبت را ازین حال گاه میگردد
بیت مانکه نظر خان در بیت انقدر سختی نه ایم + دانه اش شکیم مارا اگر دش چشم سیاست
زیاده برین نمک بر جاحت پاشیدن جان بیدلان را بکزد لک ستم تعدا شنیدن ست
در عید و رست آن محبوب القلوب را باید که تبلاتی گذشته گراید و برین ابیات عمل نساید
و نظم دل به ست آو که حج اکبر است + از هزاران کعبه یکدل به برت + دل گذرگاه چیل کعبه ست
کعبه بنگاه خلیل از رست + خلق پسندیده و مفارن روزگار و محبت آثار با در قعه باز و هم به نایه
جمیت خیزاند ایشان دلریش محمد و دیش که بطاهر خود را بخبر و نانی می شود و بیاطن شوق لوحه
عنایت می نمود و تحریر یافت بیت غافل از اعتبار نفس کفیفش + شاید بهین نفسش
بوده از آنجاست که رموز و نامان کاخانه ملکون و آری دارا که دل به نشاط این کعبه را باط
و بر لغات این خواب آبا بجمست بنیاد اساس نمی نهند شاید ست نیست که مردم را آدم آخسر

[illegible]

مقصود نموده بی حرکت زبان و لب دل را مشغول ذکر و احاطه حقیقی سازند و سینه را از محبت ناموسی
 پروراند و بهیت یک خطه جدا سازند از یاد خدا و عزت گذرانست چو آب از تریل پیوسته پاک
 انقاس مصاحب و امی آن دقیقه شناس حقیقت اساس با در قعه و وار و هم در جواب
 دوستیکه شکایت یاران زمانی نوشته بود تحریر یافت همیشه هم آغوش سبب و شادمانی باشند
 آنچه از حکایت شکایت یاران خرد و جزوشت خود که بظاهر در اخلاص کش بند و باطن کار دشمنی
 نمایند مرقوم بود معلوم نمود اگر چه باین گروه بی شکوه محبت و دشمنی بر خو و گشتن است لیکن
 بکمال آنکه مصراع باد و ستان تطف با دشمنان مدارا و بططف و مدارا پرده هنر و دستان
 زبانی را نشنیده ساختن است ع اینها از تو آید چنینها تو کنی بهیت هر که او نیک میکند یا
 نیک و بد هر چه میکند به توفیق کریم الاضلائی و عظیم الشافی رفیق با در قعه سیر و هم بنیال چون اقبال سید جمال
 که خود را از کسب کمال باز میداشت و آیات الهی و لب جعفری حال خود می نگاشت تحریر یافت
 مصرعه بندگی باید سیر از ادگی منظومیت نقابت پنا با نجابت و شکا با باغ و اس
 جو فروشان گندم ناپیشتر آفت که مرکب از شرف و آفت است نظر انداختن و بغرور مال و متاع
 خود را با پائمال هلاکت ساختن از پایه اعتبار ارباب مالیت افتادن و ادواب تلف و تاسف
 بر روی خود کشان ستاری طبع محسوسه و ان طریقت بنیم جو خرنده و قبا طلس آنگس که
 از خبر عاری است و بر او هم تا طالب صادق دل را از خیالات و شبهه خالی نگرداند خود را
 بشرف تحصیل و لب علم فیض از دم نرساند و باب علم که ترکیب از عین کم یافته مشعر بر
 که تا اینک چشم بر نفی ندارد و هم بر مقصود و بهت نیارد ع نه فی آشناسه نه داند علی را بهت
 تا طبع تا حرکت نه پذیرد ملائمت و آن که نامه ابد عاخصر کنم و توفیق کسب علم تحصیل مرا
 علم با و باد عزت مزید بر لب الحمید ر قعه چهار و هم شمل طلب مجمع الفضائل منبع الفضائل
 محمد فاضل تحریر یافت بهیت یارب اندر دل آن خسر شیرین اندر آن که رحمت گذر
 بر سر فرما و کند و فضیلت پنا با نسیر آگاه با امر و ز که جمع یاران نکته انگیز و جام سخن بجزیرت

اینها از تو آید چنینها تو کنی بهیت هر که او نیک میکند یا نیک و بد هر چه میکند به توفیق کریم الاضلائی و عظیم الشافی رفیق با در قعه سیر و هم بنیال چون اقبال سید جمال که خود را از کسب کمال باز میداشت و آیات الهی و لب جعفری حال خود می نگاشت تحریر یافت مصرعه بندگی باید سیر از ادگی منظومیت نقابت پنا با نجابت و شکا با باغ و اس جو فروشان گندم ناپیشتر آفت که مرکب از شرف و آفت است نظر انداختن و بغرور مال و متاع خود را با پائمال هلاکت ساختن از پایه اعتبار ارباب مالیت افتادن و ادواب تلف و تاسف بر روی خود کشان ستاری طبع محسوسه و ان طریقت بنیم جو خرنده و قبا طلس آنگس که از خبر عاری است و بر او هم تا طالب صادق دل را از خیالات و شبهه خالی نگرداند خود را بشرف تحصیل و لب علم فیض از دم نرساند و باب علم که ترکیب از عین کم یافته مشعر بر که تا اینک چشم بر نفی ندارد و هم بر مقصود و بهت نیارد ع نه فی آشناسه نه داند علی را بهت تا طبع تا حرکت نه پذیرد ملائمت و آن که نامه ابد عاخصر کنم و توفیق کسب علم تحصیل مرا علم با و باد عزت مزید بر لب الحمید ر قعه چهار و هم شمل طلب مجمع الفضائل منبع الفضائل محمد فاضل تحریر یافت بهیت یارب اندر دل آن خسر شیرین اندر آن که رحمت گذر بر سر فرما و کند و فضیلت پنا با نسیر آگاه با امر و ز که جمع یاران نکته انگیز و جام سخن بجزیرت

اگر بقدر هم سرت نرودم خود کجایه اخوان این ناتوان را رشک چمن سازند و بنجا طرداشت
سختافان مجبور بر داند غایت غایت است طبعیت در آن بزمی که شمع بر روی تو
چراغ دیده را گل شویان کرد و بهنگامه افادت و افاضت بکرم رب العزت گرم باد و قفس
پائیز و هم صنعت و اسع شغفتین یعنی از خواندنش لب بلب نرسد و طلب و دستیکه نام
بهم از همین سبیل بود و تحریر یافت از اینجا که دیده در شتیاق آن گیکاه اتفاق اشک یزان
وسینه از آتش ذوق آن سر سر اشفاق شعله آه و ناله خیر نیست و مینصورت اگر از روی مطلق
و التفات که در تیره یاران باسخ الاتحا و واثق الوداد است و بستان جانی را از تشریف شرف
خود خرسند گردانند هر گاه خاطر از آنکه انی انتظار دار مانند زیاده چه کاشته آید الله تعالی عشق
بشاد طبع او دانی رفیق گرداند و رقعۀ شام نزد هم بخت محبت و صداقت اطوار نصرت
و محالست آنرا مقبول درگاه و دو و سیریه محو و تحریر یافت مخلص پرورد دوست نوازا
یارانیکه و خلا و ملا و سازه هم از بودند و بعبارت آرای خود را بلباس بکتیائی مینودند و شب
پیش خیر طلب از تشکایت ایشان داشتند و با کشودند و در امانت آن ماسن خیر اندیشان
زبانها سودند اگر چه از صرصر مقالات پریشان آن جماعه بدکیشان غنچه دل و سبیل از گفت مگر
ازین ره که مصرعه جواب جا بجا بدان باشد خموشی و حرفی نگفت اما در تفسیر آن معنی شناس
کارخانه تقدیر را بکشاده پیشانی بر قطعه مسیح نمائی حکیم خاقانی عمل نمودن شمع افز و حفظ مرآه
بودن است قطعه هر که چون کاغذ و قلم باشد و دوزبان دور و یه گاه سخن و همچو کاغذ سیاه کند
رویش چون قلم گردنش به تیغ زین و تا تیغ آید اگر آفتاب از دنیا م مشرق بر آید و بخت
چون قلم بریده زبان و تا قلم دریا لگا صفت و ترطاس رنگین نماید دست و بستان نمیشد
کاغذ گوهر نشان باد و رقعۀ منقذ هم بهر مایه آمال و امانی هدیه پیرای عشق و کامرانی
میرزا اسمانی که بعد از تقضای ایام جوانی بخت کسب علم برداشته بود و تحریر یافت طبعیت
پیریکه دم عشق زند بس خیمیت است و از شاخ کهنه میوه که نورس غنیمت است و بحدت

[illegible]

و البته که موافق خواستش دوستان اخلاص اثر در پیرانه سرشون کسب کمال که نتایج صفات
 حال و حال است بخاطر شریف تنگ گشت و دلش منزل خیال باطل به گامه بر دوزی بود
 و عیب بهشت آرزو دارد که موجب این بیت و آفرینش بسیار بهشتی بهر کار که بهشت گردد و اگر
 خاری بود بگلسته گردد و در کمزوری سجد و بهر بسیار بهشتی بهر سانه پیران مجلس شین را
 آفرین گرداند الله تعالی بزرگترین اوقات بهره مندی کالات صوری و معنوی گرداند
 بحرته النون و الصادق و میر و هم به باد و سبحان بر ابر مصابقت اطوار سلیمه شعار اقبول
 تحریر یافت بیت ما زیار ان چشم باری که شمیم خود و غلط بود آنچه ما پند آشتیم از آنچه نیاید
 محفوظ و بهر چه شاید محفوظ باشد غیب می آید و طرقتی نماید که توافقی ایشان چون شوق
 محبت اندیشان روزی و روزی افزاید و بدول تو و منزل در حیرت می کشاید بهر حال
 بیت در یاد تو ایام هر کجا ایام بیگانه شود که آشنا ایم مرا شب محبت و اتحاد در دوازده
 یاد و رفته تو و هم بهر محبت پیش دست خاندن ذی شان شود امکان امانت خان حبیب
 و از نمود مودت و شگانه میان سعود که درخ است پیرانه ایشان محبت رفع مناقشه برادر
 و خویشان و دشت تحریر یافت صاحب مهربان عیم الاثمان سلامت چون ذرات
 قدسی صفات آن قبله آمل را وسیله جلیه انجام تمام شده و لایکسته بال می پندارد و کند
 این مضطرب احوال از ان منبع زلال فیض ما لا مال با سید کمال آرزو دارد که بار یا شکا
 حضور این قدوسی از ملکات آید و شد انداخته بر آرد و خضر مثال چشمه جوان مراد
 رساند و سکنه را از آوار دشت حیران نگردانند بهر چه مناسب کن و ما را بکار آنگاه که کار
 ما بهر موقوف بر رعایت شست و تا پیرانه نهنگانه آفرینش بر سر زست شمع دولت و اقبال بر و آ
 محفل فیض شمال باد و دولت جاوید غلامی که نادر بجزیره انبی و آلا الا شجاد و رقه بستم
 یا غمگسار آرام بخش دل بهر از نظر انار صدافت و واد میان آلوده شست بهر حقیقت حال خیر
 کمال خود بقلم واد بیت ما بهر و راحت غریبی عیسی نتواند از طبعی و از انجا که جامه شین

و البته که موافق خواستش دوستان اخلاص اثر در پیرانه سرشون کسب کمال که نتایج صفات
 حال و حال است بخاطر شریف تنگ گشت و دلش منزل خیال باطل به گامه بر دوزی بود
 و عیب بهشت آرزو دارد که موجب این بیت و آفرینش بسیار بهشتی بهر کار که بهشت گردد و اگر
 خاری بود بگلسته گردد و در کمزوری سجد و بهر بسیار بهشتی بهر سانه پیران مجلس شین را
 آفرین گرداند الله تعالی بزرگترین اوقات بهره مندی کالات صوری و معنوی گرداند
 بحرته النون و الصادق و میر و هم به باد و سبحان بر ابر مصابقت اطوار سلیمه شعار اقبول
 تحریر یافت بیت ما زیار ان چشم باری که شمیم خود و غلط بود آنچه ما پند آشتیم از آنچه نیاید
 محفوظ و بهر چه شاید محفوظ باشد غیب می آید و طرقتی نماید که توافقی ایشان چون شوق
 محبت اندیشان روزی و روزی افزاید و بدول تو و منزل در حیرت می کشاید بهر حال
 بیت در یاد تو ایام هر کجا ایام بیگانه شود که آشنا ایم مرا شب محبت و اتحاد در دوازده
 یاد و رفته تو و هم بهر محبت پیش دست خاندن ذی شان شود امکان امانت خان حبیب
 و از نمود مودت و شگانه میان سعود که درخ است پیرانه ایشان محبت رفع مناقشه برادر
 و خویشان و دشت تحریر یافت صاحب مهربان عیم الاثمان سلامت چون ذرات
 قدسی صفات آن قبله آمل را وسیله جلیه انجام تمام شده و لایکسته بال می پندارد و کند
 این مضطرب احوال از ان منبع زلال فیض ما لا مال با سید کمال آرزو دارد که بار یا شکا
 حضور این قدوسی از ملکات آید و شد انداخته بر آرد و خضر مثال چشمه جوان مراد
 رساند و سکنه را از آوار دشت حیران نگردانند بهر چه مناسب کن و ما را بکار آنگاه که کار
 ما بهر موقوف بر رعایت شست و تا پیرانه نهنگانه آفرینش بر سر زست شمع دولت و اقبال بر و آ
 محفل فیض شمال باد و دولت جاوید غلامی که نادر بجزیره انبی و آلا الا شجاد و رقه بستم
 یا غمگسار آرام بخش دل بهر از نظر انار صدافت و واد میان آلوده شست بهر حقیقت حال خیر
 کمال خود بقلم واد بیت ما بهر و راحت غریبی عیسی نتواند از طبعی و از انجا که جامه شین

[illegible][illegible]

رخسار حال بنجال عافیت جمعیت فرین باد رقعہ نسبت و چهارم خدمت دوستی در مقام
 دوستی تحریر یافت پیوسته حکما جمعیت صوری و معنوی باشند سیدی سندی سید شریف
 رسید از ابدال طریقت اخلاص آن مودت و شگاہ این خیر خواہ را آگاہ گردانید بنده پرور را
 این ششم نیز الوجود را کہ در ہر امور و وجوہ جرات و دلیری دارد خود از صافدلی انصاف فرمایند
 کہ لائق دلبستگی یا دلبری باشد بقضای یاری بنجلان گذشتہ کاری گشتہ کہ باعث
 فرخندگی طبیعت و دستمان شد و نہ خندگی و دشمنان سیت و اوست و سیت حق کہ بہت
 آوری دلی و دارد و گرنہ بہتر ازین سیت خار و شکت و توفیق مرہب شناسی و قدر و دانستن
 رفیق روزگار خستہ آثار باد رقعہ نسبت و پنجم در سفارش تحریر یافت مرہب با قدر و دانستن
 داستان فراق بیانی و حدیث اشتیاق بیانی ندارد و نہ انہی احکام مصرع و آہ و زاری
 بہت رہی عالم دل ایرد دل و حوا کہ و جد آن خیر صافی پذیر ایشان کہ کلمہ حال خیر و شاد
 اند و مطالب ضروری را بقلم می آرد کہ حامل رقعہ نیازی سپاہی جان نہ اسلیمہ
 اگر زمین تو جہات کریمانہ بلب نمانی سدا حسانی خواہ بود و بیت بر داریش ز خاک و زشت
 بر فلک و ہر کوید امن تو زند چون غبار و ست + رقعہ نسبت و ششم بہ دوستی کہ افشا
 راز خود کردہ بہ ہزن ہنگامہ جمعیت خود شد و بود و تحریر یافت بیت اگر جز تو دانم کہ راز
 تو چیست + برین عقل و دانش نباید گریست + جان من سلاست نامحرمی را محرم راز
 خود ساختن و راز خود را بر روی روز انداختن و نزد کسی را بغیار باختن حدیث و سبب جو
 و جفا بر خود و ماضیست گذشت آنچہ گذشت آئیدہ را اگر بخاطر آن دوست باید باید کہ
 موجب است اذاجا و زلا انہی نشاع برین بیت عمل نماید بیت راز را با یاد خود و ہر
 بتوانی گوی + یار را یاری بود از یار یار اندیش کن + توفیق رفیق باد رقعہ نسبت و ششم
 در جواب دوستی مستحکم صفتیکہ حرف و الفاظش نقطہ بالادار و تحریر یافت مشاطہ و خلایق
 انقصا صر امور آن نقاد و خانہ ادا صطفا و خلاصہ و دیوان ایتضا مست و نشاط افزو

این رقعہ نسبت و پنجم در سفارش تحریر یافت مرہب با قدر و دانستن
 داستان فراق بیانی و حدیث اشتیاق بیانی ندارد و نہ انہی احکام مصرع و آہ و زاری
 بہت رہی عالم دل ایرد دل و حوا کہ و جد آن خیر صافی پذیر ایشان کہ کلمہ حال خیر و شاد
 اند و مطالب ضروری را بقلم می آرد کہ حامل رقعہ نیازی سپاہی جان نہ اسلیمہ
 اگر زمین تو جہات کریمانہ بلب نمانی سدا حسانی خواہ بود و بیت بر داریش ز خاک و زشت
 بر فلک و ہر کوید امن تو زند چون غبار و ست + رقعہ نسبت و ششم بہ دوستی کہ افشا
 راز خود کردہ بہ ہزن ہنگامہ جمعیت خود شد و بود و تحریر یافت بیت اگر جز تو دانم کہ راز
 تو چیست + برین عقل و دانش نباید گریست + جان من سلاست نامحرمی را محرم راز
 خود ساختن و راز خود را بر روی روز انداختن و نزد کسی را بغیار باختن حدیث و سبب جو
 و جفا بر خود و ماضیست گذشت آنچہ گذشت آئیدہ را اگر بخاطر آن دوست باید باید کہ
 موجب است اذاجا و زلا انہی نشاع برین بیت عمل نماید بیت راز را با یاد خود و ہر
 بتوانی گوی + یار را یاری بود از یار یار اندیش کن + توفیق رفیق باد رقعہ نسبت و ششم
 در جواب دوستی مستحکم صفتیکہ حرف و الفاظش نقطہ بالادار و تحریر یافت مشاطہ و خلایق
 انقصا صر امور آن نقاد و خانہ ادا صطفا و خلاصہ و دیوان ایتضا مست و نشاط افزو

و در داده انقطاع و انفصال معامله و سنت صداقت نشان سلطان خان که مرقوم قلم بود در شرف
 معلوم نمود از کرم کار ساز متوقع نیست که امروز در حضور نفیست و امانت دستگاه موافق خواستش
 آن صداق و الاستیحا معامله مرقومه منقطع گردد و عدم حصول ملاقات رحمت سمات محض از کثرت
 اشغال است و الا در لوازم مصداق است و در او قصور ندارد و در او در همه اوقات مراد است
 حاصل کند در رقعۀ سیست و هشتم بنجدت و الا تربت خان بلند مکان غلیم پاشان فیروز خان
 در سفارشی تحریر یافت صاحب قدر دان فیض رسان سلامت از مکارم اخلاق آن غلیم پاشان
 که در انجام مهمام حاجتمندان استقامت اختیار است امید آن دارد که انتماس این محبت است
 در باب شصت و نهم شیخ عبدالوهاب که مفصلاً حقیقت حال خیریت مال خود را بنجدت کثیر الذا
 گزاریش نماید در رجب اجابت یابد و اقتضای برادرش آرزو نماید دولت و اقبال تضاعف پذیرد
 بحرته الذنون و الصنادیر رقعۀ سیست و نهم چندیست الفاظ غیر منقوطه نگارش یافت و او را
 و او را سالک سالک سدا و سکوتش اساس بود و او محمد را در همه احوال و محروم از او در و در او
 که آمد و دل محرم و عاگرد را مسرور گردانید و اطلاع احوال و آگاه و لا احاطه الا و احصاء ملک
 که هر ملک را محال و عدم در او سر برانند احمد مدرک ابل کمال ما ادرک اسرار علوم العلماء و ماحرک
 سلاسل حکما و حکما و اگر مایه لاد آدم سرور مشوره عالم و در و احصاء و آلاء و کلام آمده
 در صدد درک ما مردم و حاکم مدوم معلوم اند معکم کل حال رقعۀ سیست و نهم بنجدت عسریست که
 در خواست نوکری و بهت تحریر یافت شد و غیر فحش آمده بود و زیانها و مسائت عبارت
 توفیق آن فضیلت دستگاه که باین خیرخواه نگارش یافته بود و فوت و اقبال پناه رای گرد و هر دو
 که قد شماس منی اساس است و دید بهشتاق گردیده اگر بنده خاطر آید و بسته از حقیقی سلسله جنابانی
 نوکری آن خلاصه خاندان الهیت نماید و بنجدت بهر چه بیمار و وکیل آر و محبت خاطر و در افزون
 رقعۀ سیست و یکم در باب غریبه حقیقت پریشانی حال خود نوشته بود و نگارش یافته بود و در
 بدست تفرقه دادن نه زیر کیست و بهر حال که محبت نامه اضطراب آمده که مشتمل بر عدم میسر آمدن

انقطاع و انفصال
 انفصال و نفیست
 نفیست و امانت
 امانت و دستگاه
 دستگاه و موافق
 موافق و خواستش
 خواستش و آن
 آن و صداق
 صداق و الاستیحا
 الاستیحا و معامله
 معامله و مرقومه
 مرقومه و منقطع
 منقطع و گردد
 گردد و عدم
 عدم و حصول
 حصول و ملاقات
 ملاقات و رحمت
 رحمت و سمات
 سمات و محض
 محض و از کثرت
 از کثرت و اشغال
 اشغال و است
 است و الا
 الا و در لوازم
 در لوازم و مصداق
 مصداق و است
 است و در او
 در او و قصور
 قصور و ندارد
 ندارد و در او
 در او و در همه
 در همه و اوقات
 اوقات و مراد
 مراد و است
 است و حاصل
 حاصل و کند
 کند و در رقعۀ
 در رقعۀ و سیست
 سیست و هشتم
 هشتم و بنجدت
 بنجدت و الا
 الا و تربت
 تربت و خان
 خان و بلند
 بلند و مکان
 مکان و غلیم
 غلیم و پاشان
 پاشان و فیروز
 فیروز و خان
 خان و در سفارشی
 در سفارشی و تحریر
 تحریر و یافت
 یافت و صاحب
 صاحب و قدر
 قدر و دان
 دان و فیض
 فیض و رسان
 رسان و سلامت
 سلامت و از مکارم
 از مکارم و اخلاق
 اخلاق و آن
 آن و غلیم
 غلیم و پاشان
 پاشان که در انجام
 در انجام و مهمام
 مهمام و حاجتمندان
 حاجتمندان و استقامت
 استقامت و اختیار
 اختیار و است
 است و در باب
 در باب و شصت
 شصت و نهم
 نهم و شیخ
 شیخ و عبدالوهاب
 عبدالوهاب که مفصلاً
 مفصلاً و حقیقت
 حقیقت و حال
 حال و خیریت
 خیریت و مال
 مال و خود
 خود و را بنجدت
 بنجدت و کثیر
 کثیر و الذا
 الذا و گزاریش
 گزاریش و نماید
 نماید و در رجب
 در رجب و اجابت
 اجابت و یابد
 یابد و اقتضای
 اقتضای و برادرش
 برادرش و آرزو
 آرزو و نماید
 نماید و دولت
 دولت و اقبال
 اقبال و تضاعف
 تضاعف و پذیرد
 پذیرد و بحرته
 بحرته و الذنون
 الذنون و الصنادیر
 الصنادیر و رقعۀ
 رقعۀ و سیست
 سیست و نهم
 نهم و چندیست
 چندیست و الفاظ
 الفاظ و غیر
 غیر و منقوطه
 منقوطه و نگارش
 نگارش و یافت
 یافت و او را
 او را و او را
 او را و سالک
 سالک و سالک
 سالک و سدا
 سدا و سکوتش
 سکوتش و اساس
 اساس و بود
 بود و او محمد
 محمد و را در همه
 در همه و احوال
 احوال و محروم
 محروم و از او
 از او و در و در او
 در و در او و که
 که آمد و دل
 دل و محرم
 محرم و عاگرد
 عاگرد و را مسرور
 مسرور و گردانید
 گردانید و اطلاع
 اطلاع و احوال
 احوال و آگاه
 آگاه و لا احاطه
 لا احاطه و الا و احصاء
 احصاء و ملک
 ملک که هر ملک
 هر ملک و را محال
 محال و عدم
 عدم و در او
 در او و سر برانند
 سر برانند و احمد
 احمد و مدرک
 مدرک و ابل
 ابل و کمال
 کمال و ما ادرک
 ادرک و اسرار
 اسرار و علوم
 علوم و العلماء
 العلماء و ماحرک
 ماحرک سلاسل
 سلاسل و حکما
 حکما و حکما
 حکما و اگر مایه
 مایه و لاد
 لاد و آدم
 آدم و سرور
 سرور و مشوره
 مشوره و عالم
 عالم و در و احصاء
 احصاء و آلاء
 آلاء و کلام
 کلام و آمده
 آمده در صدد
 در صدد و درک
 درک و ما مردم
 ما مردم و حاکم
 حاکم و مدوم
 مدوم و معلوم
 معلوم و اند
 اند و معکم
 معکم و کل
 کل حال رقعۀ
 رقعۀ و سیست
 سیست و نهم
 نهم و بنجدت
 بنجدت و عسریست
 عسریست که در خواست
 در خواست و نوکری
 نوکری و بهت
 بهت و تحریر
 تحریر و یافت
 یافت شد و غیر
 غیر و فحش
 فحش و آمده
 آمده بود و زیانها
 زیانها و مسائت
 مسائت عبارت توفیق
 توفیق آن و فضیلت
 فضیلت و دستگاه
 دستگاه که باین
 باین و خیرخواه
 خیرخواه و نگارش
 نگارش یافته بود و فوت
 فوت و اقبال
 اقبال و پناه
 پناه رای گرد و هر دو
 گرد و هر دو که قد شماس
 شماس و منی
 منی اساس است و دید
 دید بهشتاق گردیده اگر بنده
 بنده و خاطر آید و بسته
 بسته از حقیقی سلسله جنابانی
 جنابانی نوکری آن خلاصه
 خلاصه و خاندان الهیت
 الهیت نماید و بنجدت بهر چه
 بهر چه بیمار و وکیل
 وکیل آر و محبت خاطر و در
 در و افزون رقعۀ سیست
 سیست و یکم در باب غریبه
 غریبه و حقیقت پریشانی
 پریشانی حال خود نوشته بود
 نوشته بود و نگارش یافته بود
 یافته بود و در بدست تفرقه
 تفرقه دادن نه زیر کیست
 کیست و بهر حال که محبت
 محبت نامه اضطراب آمده که مشتمل
 مشتمل بر عدم میسر آمدن

نوآوری سیر کار نواب مستطاب خیر شید اشتار ر قزده کلاک بدائع نگار شده بود و میرت ر و نوآوری
آن عالی فطرت یگانة روزگار را بجای آنکه نیست خدا اگر یکت به بند و در دست کشا بقض
کرم دیگر به شاکر بودن موجب مزید نعمت است جمیع صورتی و منوی نصیب باد و قوه
سی و دو و صیحت فوت و اقبال نیا نه شان و نشان رفیع المکان طویل القدر عظیم
همت خان تحریر یافت صاحب بلند همت خان و الاثر است سلامت محبت و صدقت
نشان محمد خان شب و روز مبتدا و می شناسش اشفاق آن منبع اجمود و الاصلان و طبیب
و عذب البیان است آری فرخنده طالعی که ایصال نفع و دفع ضرر خسته دلان است که تال
منظور داشته انجام تمام حاصل تمام پرواز و هر آینه سیم که الله نیای فرشته آخرة خانه عاقبت
آباد سازد دولت و عمر از حد الما و انشا مضاعف باد و سحره انبی و آله الامجاد و قهر
سی و سوم در جواب غریزی در سفارش تحریر یافت عیسا بنیک که تو لگندید آن تقویم
مقاوم و صحت افزا رسید آنچه در شرح نویسی های بنیک سله کیهانی محبت پیرای بهیبه
مقوم بود معلوم نمود از آنجا که مرقمیده کار و سلیقه شعاریست انشاء الله تعالی
در بعد و الا ایام جوهر معامله اتی و کار شناسی را که منظون خاطر و بهستان است بیایند
میرساند و بگردار و گفتار شایسته خود را از مصاحبان ممتاز میگردد و اندر چراغ قدر اتی و
مراتب شناسی فرزندان و سینه پر کینه محمود و مجرم چون محمود و موزان باد و رقه سی و چهارم
نجدت اخراج مروت گوهر درج فوت محبت شان میان کمال خان ششله و کمال
حقیقت و هستی دوستان چرب زبان و ترک محبت ایشان تحریر یافت خان بیخ
بلند مکان سلامت از یاران تشرنار و بیگانه خو که خامر لباس و کشتی در آید و مباحث اس
و نشتی محکم نمایند و وفا با حقن مهره محبت را در ششده محبت انداختن است و بصورت یکسان
پره حقن خانه عیش ادب ان ساختن است اگر چه آن قبول را باب کمال است و علاج این
تسمی مقالات نبوده اند اما مقتضای تجربه اخلاص یاران زمانه در فی چند دوستانه مرقم

زیاده ازین گفتگو زیاده است رقعہ سی و پنجم در جواب دوستی ترقیم یافت مکتوب صدقت
 اسلوب شکر اطلالی حقیقت حال این شکستہ بالنگاشته خاکیکطف شناسید بودید باعث
 از بساط خاطر گردید صدقت پناہ چون از دل شکستہ کاری نمی آید و از دست فرسوده عقدہ
 نمی کشاید پای بہتر از از دست بی اثر رنگ ساخته و باین در آن پروختہ بیت با کار
 ہمیشہ از خود و دیگر کار ساز و سپردہ ایم تا گرم او چاکند و سلامت باشند رقعہ سی و ششم
 در جواب غریزی نگارش یافت عروس محالہ چہ کشار و در نہا بود و آنچه در باب بیوفائی و
 عدم خصمت میگردد کی کہ در حق دوستمان نشنود از غایت کوتاہ اندیشی مال و متاع خود را پایمال
 قطع اطریقان شود و قلبی شود و حق بیت آنکس کہ خدا منصب و ارشاد و ہمہ ہمین کار و بار
 پایش دہد و در نیو لا از غایت پریشانی و حوادث آسمانی ترقی قامت دی چون کمان شدہ و آن
 پریشانی بدر شال کہ از نقوش ندرت گذشتہ ہلاک شدہ در دیر سر گردشت و نہ صورت غیر از آنکہ
 آن خطایش خطا پیش نظر لطف و پرورش کرمانہ خود بندہ و بہ ستور سابق غرور استیاز شدہ
 صلاحی دیگر مخرج وستان صدقت اثر نیست ع برین سنگر بر کم خویش نگری بہت خاطر روز
 افندون باد رقعہ سی و ہفتم شکر اطلالی را خلاص بدوست سرایا اختصاص ملت و شکار
 میان رقتانہ تحریر یافت بیت ما بیا و تو سلامت بخیاں تو خوشیم و غیر ناویدین تو بچ پریشانی
 نیست و خیال کنند کہ دوستدار سرایا شمارند و مخالفت باز و از آئین روت در گذشتہ ببار دیگر
 پر و از دانشا و اندہ تعالی تا دم حیات است نامت گویان و وصلت جویان خود را باندہ بیت
 این نیست کہ حافظ را محتر و دواز خاطر کان سابق پیشین بار و ز پیشین باشد رقعہ سی و
 ہشتم و ہشتیکہ از غایت فلاکت در گرداب ہلاکت افتادہ بود و شکر تقدیمات تسلط
 تحریر یافت بیت بایر جو برق خندہ زنان نیست در جان نی بجوایر بسر دنیا گیرستن و دور
 شگنائی کشاکش زمانہ و دست آلودہ و تعلقال را گدازشتن خاطر را چون خرو زرق منتشر و آن
 مقتضای دانش و درازیش آنکہ در ہمہ حال بشکر و صبر کہ ہر کی موجب حصول نعمت و وصول دست

شکر اطلالی
 کونکہ در این رقعہ سی و پنجم در جواب دوستی ترقیم یافت مکتوب صدقت
 اسلوب شکر اطلالی حقیقت حال این شکستہ بالنگاشته خاکیکطف شناسید بودید باعث
 از بساط خاطر گردید صدقت پناہ چون از دل شکستہ کاری نمی آید و از دست فرسوده عقدہ
 نمی کشاید پای بہتر از از دست بی اثر رنگ ساخته و باین در آن پروختہ بیت با کار
 ہمیشہ از خود و دیگر کار ساز و سپردہ ایم تا گرم او چاکند و سلامت باشند رقعہ سی و ششم
 در جواب غریزی نگارش یافت عروس محالہ چہ کشار و در نہا بود و آنچه در باب بیوفائی و
 عدم خصمت میگردد کی کہ در حق دوستمان نشنود از غایت کوتاہ اندیشی مال و متاع خود را پایمال
 قطع اطریقان شود و قلبی شود و حق بیت آنکس کہ خدا منصب و ارشاد و ہمہ ہمین کار و بار
 پایش دہد و در نیو لا از غایت پریشانی و حوادث آسمانی ترقی قامت دی چون کمان شدہ و آن
 پریشانی بدر شال کہ از نقوش ندرت گذشتہ ہلاک شدہ در دیر سر گردشت و نہ صورت غیر از آنکہ
 آن خطایش خطا پیش نظر لطف و پرورش کرمانہ خود بندہ و بہ ستور سابق غرور استیاز شدہ
 صلاحی دیگر مخرج وستان صدقت اثر نیست ع برین سنگر بر کم خویش نگری بہت خاطر روز
 افندون باد رقعہ سی و ہفتم شکر اطلالی را خلاص بدوست سرایا اختصاص ملت و شکار
 میان رقتانہ تحریر یافت بیت ما بیا و تو سلامت بخیاں تو خوشیم و غیر ناویدین تو بچ پریشانی
 نیست و خیال کنند کہ دوستدار سرایا شمارند و مخالفت باز و از آئین روت در گذشتہ ببار دیگر
 پر و از دانشا و اندہ تعالی تا دم حیات است نامت گویان و وصلت جویان خود را باندہ بیت
 این نیست کہ حافظ را محتر و دواز خاطر کان سابق پیشین بار و ز پیشین باشد رقعہ سی و
 ہشتم و ہشتیکہ از غایت فلاکت در گرداب ہلاکت افتادہ بود و شکر تقدیمات تسلط
 تحریر یافت بیت بایر جو برق خندہ زنان نیست در جان نی بجوایر بسر دنیا گیرستن و دور
 شگنائی کشاکش زمانہ و دست آلودہ و تعلقال را گدازشتن خاطر را چون خرو زرق منتشر و آن
 مقتضای دانش و درازیش آنکہ در ہمہ حال بشکر و صبر کہ ہر کی موجب حصول نعمت و وصول دست

گر ایند ولب چون اچر آتش اند جمعیت صدوری و معنوی نصیب روزگار فرزند آثاریا و دانا
 و اصاد و رقعہ سی و نهم شکر استند عامی رقیۃ الدواد و رقیۃ شناس خط خفی و جلی محبت و شکر
 میر علی تحریر یافت همیشه خط رجحان شکر آن سر دفتر خوشنویسان روزگار که صد و رها
 در جنب بهای شکر آن نیز در خلعت و خط مودشان گلزار آباد ویرگاہ است که مخلص صمیم
 آباد و بدست نیکو که در ریحہ کمال شتقق است بود و در قاع مهر شعاع کاسیاب نگر و بدو
 حال محبت آل آن سر مایہ فضل و کمال که تعلیق خاطر این شکستہ یال بدان بیشتر شد
 رجا که بخلاف گذشته پیوستہ اجمعت فرج عافیت امتزاج خود و تعلیم آرنه و دوستدار و
 که خط نسخ چمنو ریمیا کشیدہ تقویم پارسینہ انکارند تا قلم نگین رقم نقوش شکمین جبرہ
 کا و جبین صبح کشد صائف حال برگزیدہ بارگاہ ذہ ابجالیال بر قوم مست لزم مردم باد
 رقعہ چمن بختل پیوند چمن نشا شیرازہ بند مجموعہ انبساط صد شین مکان رفیع بیان محمد
 و سفارش تحریر یافت دین و کنار نامه ابکالمات اشتیاق و مقدمات فراق سخن ساختن
 باد اسے سلاجات عرفیہ پر افشن است لہذا اباین نمی گراید و بر سر گزارش مدعای آید محبت
 خوشیای فانی و صفاتی مودت و شگاہ اخلاص گزین میان تاج الدین که در خواست پروانه
 خان ہر مکان والا نشان عنایت خان دار و مخلص صمیمی برابرین می آرد کہ درین مادیہ بان
 صد ائت نشان پر نگار و یقین کہ توجہ کرمانہ مندول داشته غیر طلب را با بتنان شمول
 خواهند فرمود و بیت تازند و ایم لطف خود را مکن در لغت و بعد از وفات کس بس احسان
 توفیق دوستی و دوست نوازی رفیق با در رقعہ چمن و یکم بیان شیخ غوث اللہ در سفارش
 نگارش یافت مروت خود را دینا بافتوت و اتحاد و شگاہ اخلاص مند فتح چند بار سفارش
 این و آن در باب رفع مناقشہ برادران بنام نامی ثواب والا جناب حاصل کردہ و یا است
 مق بجانب خود را در رہجائی بر درہ در نصیحت اگر چه توجہ سامی کہ مشکفل مہام کا فنانام است
 در باب این بچارہ جلوه نمود و ہر گز نہ یار شت بیشمار بر ذمہ دوستدار نہایت سیدار سر

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

بنما کاران جهان و شکر آنکه سرفراز گردند + مدارج دولت در اعلا دار نقابا و جبره لعلی
و آله الاحیاء در قفچه چهل و دو هم مقبولی که ناشن از ایات مرقومه طبرین نوشین برآید
و دل در دستا از دست بفرماید تحریر یافت مکشوف ضمیر مهر گزین ایات جبهشی چرخ پر
گشود + پس راصورت امید نو + راحت افزای بیدلان بکلام + سر و پیش قد است
غلام + یاد او در و راه و نسیان + در او طمعه زن بعد دران + عید روشن بهشتی و عبید
بهره بخشید چه از قریب و بعد + دولت حسن است مایه از و + زانکه خوشید است سایه از و
لطیف او در هم جرات دل + جوهر لعل است رحمت دل + لب عیسی از دست در گشتار + یوسف از
مهر او زین او + لفظ از بخشش شجره از و معنی از لفظ او سون ساز و + باد که ارسال نامه پیغام محبت
التیام از غیر از ایشان است تمام دروغ و دشمنی تخم سمیری در غرضه دل اخلاص دل کاشتن ستغنی
ماضی آینده را عیت کم نگرد و تاشن خوشید اگر + در بهشتان لعل ساز و سنگ را گلشن
سست نگفته باد بانوین + اصاد در قفچه چهل و سوم شمله صنعتیکه حروف انفاش نقطه
پائین از تحریر یافت و او بر بیاض همه جا و همه حال یار و یار و عاریج معارج سدا صاعده
صاعده عدل + و او سیدی بر سید جواد و با تعبدا و ای آداب و هر رسم و و او که و ابیاب
یکه لی بود بطلب می گراید مطالع دیگر امی مر سکه که شکو که سب علوم کامکار سید عبد الوهاب
عمه بود در ایام سید مرهم روح مخرج گردید محب صمیمی که رابطه و او در کمال دارد و باب
سعدی الیه که بود بسیار نصیب رسیده سعی مطلوبه بیامی آرد و امید که بعلم و عمل بهره یاب بوده
بر او لی رسید بکرمه بوده رفته چهل و چهارم شمله صنعتیکه لفظ نقطه پائین از و دیگر
بالا سجدت ابدا ناصر که ناشن هم ازین قبیل بود و تحریر یافت ابواب نشا و ادبی گشاده +
از ویرد دستار سر پا ز کسار یافتنده موجب آن و رای عشرت دیگر نخواهد بود سخن پر و را
نظر با شکی کامر الیه خلاص باید داشت و او ای لازم دلیری حسن رباب دانش
باید از کاشت سوادای شوق چه گاشته آید رفته چهل و پنجم خدشت قد و و اما دالان

[illegible]

حقیقت گزین شیخ نورالدین تحریر یافت کلمه محبت و دلالینی اشفاق نامه روح افزا
که شمله تحریر شرح بیت شما با اسم کمال بیت که تو بخوابی که یابی نام آن سیمین و ذوق قلب
قلب قلب را بر قلب قلب قلب زن + مرقوم قلم عطف ششم آن اختر منیر برج معانی گوهر
بی نظیر درج سخندان را داد الله عمره و قدره بودیم آسایش دل و جان را معطر نموده بر رب
نکته پیرا سپهرین باد که از قلب لفظ قلب باعتبار عکس ملق و از ملق ملق تراود که از کوی سید
قلب ثالث که باعتبار دل و اللت بر حرف ا وسط دارد و کاف حرفی خم است و از قلب لفظ با
باعتبار دل که ملق انتقاد بر حرف میانه و است لازم می گرفته و از قلب ثالث باعتبار عکس لفظ
مال حاصل کرده هرگاه کاف حرفی را که محصول اسبق است با لفظ مال اتصال دهند اسم کمال
حاصل شود و سخن پنهانی الف و را آنچه بقدر خاطر بچران که در کمال نقصان است گذشته نیست توقع از
بررگان غدر نبوش است که از راه فضل و کرم نظر کمیها اثر در آورده رتبه ملق غلط لفظی است
کلید حکم پاک پیما بحث حل است معای مطلب آن مقبول بارگاه از انقیاد کرم فائق الاصباح
خالق الاشباح و الارواح ملق با در قیحه ملق و ششم شمله است عاصی نامت شمله تحریر یافت
تجدید اسم صداقت و اخلاص تشبیه لوازم غلت و اختصاص کثرت لفظ محبت تمیز تو بود
با در و زگار است که خاطر انفس را در نشین طلت ناکامی بورد و مفاد صلات طلعت آموذ و ریا
که گردیده موجب انبیه بیان از تفاضل و نامهربانی شریفه خیال کند یا از کثرت مشاغل نبوی که ما
بوش رب است تصور نماید از آنجا که ترسیل نامه بدوستان صادق الاتحاد باعث فرید و او استخوان
بودت و دو دوست اگرگاه گاهی در چنین بر طوبت و مانع پردازند و مخلصان کجاست را از دو یک
مست از ای سرور و شیخ سازند از انقضاات عالی بعید و بدیع نخواهد بود و اخلاق حمیده که عبارت
از میثاقه شیار و زی اعمال است و حق شناسی و فراخ خویشگی موجب کمال نیز و کرمی که است کند
رقیحه ملق و مفتحم در جواب صداقت و اتحاد آئین غلبت و دو او از زمین شیخ جمال الدین تحریر
یافت از نظم ای نامه تو عرفش کنی شن بوی نامه تو میض و شکستن و خورشید صفت بیان

[illegible]

در کتب

آن نورسنگ + چون مردک دیده سواش روشن + در شگفته ترین از من و دیافته آتش
 بادشمان بحین و انجا و سیجا به تن کنند بن کرد شرح خوبهای لطافت کلمات رنگین و طراوت
 عبارات و نشین که حبیب و کنار آرزو از شاه آن مالا مال نقد مراد گردید فوق البیان است
 از راه طوفت و مهر بانی قدیم که در باب استطاع صورت سرانجام مقصود و مورد نظر و کلک
 نوازش آموذ بود و راحت افزه و ملاذ و حقیقت حال از این رباعی معلوم خواهد شد و رباعی
 هر چند بیای شوق کوشید دلم + و محنت بی اثر خورشید دلم + هرگز بگریم مراد رسید +
 جامی زمی فرخ خوشید دلم + و در نیو لاکه آن و عده خلاف پر لاکت ترک طرفه اشکاف نمود
 مخصوصه خان و الا نشان خان صاحب سلمه الرحمن رسید و اطاعت حکم خان مغربی را بپایان
 حصول طلب مرجه و سر و فرسعاد و تمایید اندر ترصد که خود بدولت متوجه شد و تقسیمیکه صورت
 سرانجام کار ممکن باشد ساعی جمیله مر بانه بکار برین عزم گام و شکیری و وقت عنایت است
 آفتاب عمر و دولت در آسمان امان و در نشان باد بجزرته النبی و آله الامجاد و رقه چیل و هم
 بنحیت ملاذ و دوستان و عشقا و همجان از بهت افزای خاطر فاتر شیخ محمد شاکر تحریر یافت
 رباعی ای خافه نصرتش میرا هست + وی منظر اثار دل آگاهت + چه در سفر چه در حضر و
 شرف و مهور چون بباد از درگاهت و مخلص محبت پرست بشا به و مطالع و الکافیه
 عطفوت طرازه مخفی بر شمول شدن مهر بانی خان بلند مکان رفیع ایشان خان صاحب
 مظهر العالی بجال آن شفیق و ماکوشتن بحبت نظم و نسق و تشخیص پرگنات متعلقه فوجده
 و تشبیه و تادیب سنا گیت و جب از تحریب آن ضلع و داخل شدن خود بدولت و قبایل
 و رده و پرگنات و قوم و بده و غنائت کردگار و آن جماعه کفار و کفار را مثال نقطه پرکار گرد
 کردن و قبایل است ظلال و فقه سفندان بدال را بجال سستی شان و یکجا اسیر و شکیبای شدن
 و بسلامت آمدن و نجات یا حصول مقصود و بیکان مهر و دوش در دادن رعایای پرگنات
 باد ایال مهر و دوش و باریت حال و یافتن خلعت و شمشیر و سپهر و زافزون شدن مهرانی و قدوا

پایان
 بیست و یکمین
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

در کتب

خان مغزی الیه که رقم پذیر ملک بخت تصویر پیشه بود و هزاران مشک آفریدگار بجا آورد و
 آنچه شده و النته صورتیکه اصلا و طلقا بکمال خیال در نمی آید و بقیاس قیاس نمی گنجد و نه
 پرده غیب جلوه گر گردیده امید که مقتضای حق شناسی و خدا پرستی و نیک بینی که لازم
 سرشت ذاتی آن مخلص است آینه را نیز بهیت سرکیه از تو بهیچید بریده با دو چرخ است و رنجی که
 از تو تبا بدسیاه با دو چرخال + رقصه چیل و فم در جواب غریزیکه قدر دانی و دهر بانی میفرستد
 سحر پیافت ملاطفه سامی که مشتمل بر حصول نوکری سرکار نواب و الا جناب توشیه پشته
 ذوی الاقدار بر اجب شخصت روپیه و صولی و تقویض خدمت شخص و تحصیل ذرات
 با جزو آرمی حصول سائر بگذرد و در یام قوم تلطف رقم آن زبده و دومان نقابت خلعه خانه
 نجابت شمع جمع مروت و اعتبار شجره فطرت و ارتضا خاضعت توفیق حسنه بود و الیوت
 و کامرانی و صنوف عشرت و شادمانی و پیمانه آن چیز چنان حاصل نمود و قادر و طلق
 نو که مخواست به رفیات روز بهماز گرداند صاحب من از زیان به ایت تر جهان شفقی شیخ
 عبد سبحان چنان معلوم شد که آن پیرایه محبت و ولاد شیوالا از رگد صحت بعضی
 مصاحبان ناعاقبت بین از این چنین قدم باز داشته با دای حقوق صله
 که در محض مجید بزیاد تاکید مخصوص شده نمی پردازند و محاصلات جدید را با کمال
 شبیهات می سازند و صورت نوعی از امثال آن و نادول دقیقه فهم و در اندیش
 بس بعید نمود و باری بنامی گذشته بجا که که یک کله او آتش بود و لا تسرفه دوست از اسرار
 و ایلان و کشند و این ایات را همول خود گردانند و خلص از ذکر خوبهای خود و غافل
 معطل گردانند ایات چون رنده بسوی غیر خشنده سباش + چون تیشه بسوی خویش پاشند
 مباحثش + تعلیم از آره گیر در کسب سباش + چیز بسوی خود کشش و چیزی بیپاش + امید که انچه
 که طبع اشارت می از دوستان ایشان تعلیم آمده است ملاکت نیز فراید رباعی تار النور و زگار
 بر خاک سپهر + هر روز نهند زین زرا ندوده مهر + با دایق ایام چه بدخواه تورام + در دولت

۱۲
 کی ایک قسم کو
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

و اقبال شوی گلگون چهره و رقیعه پنجم خجسته غریزی که یار سوافق بود و در عالم دوستی صاف جبین
 و صوفی شغای را ابلهان اوج معنی و غایت سد و نورانی ساخته و از روی شیرین زبانی
 و خلاق ذاتی دل از شکر نهایت هوش پر دخته و بهر شربت حروف آتش که مانند شربت بهشت
 روح افزاست از عبارت ماسبق بطریق تمثیل بعمل افتاده و چه که کثاست تحریر یافت ریاض
 فریاد و دست خفاک بے بنیاد و هرگز زگره بسته کسی را نه کشاد و هر جا که دلی دید که دخی دارد
 صد داغ و گر بسد آن داغ نهاد و با وجود ولت بندگی و کثرت شرمندگی چگونه و چه نویسم که
 که در فراق آن مجمع الاخلاق چشم پر چه زخم ناسورت شربت زندگانی تلخ و غره شادمانی
 در سلخ مجوده عشرت و انبساط ابر و بهار جمعیت و نشاط از با و خزان هر آن بدتر الف قاسم
 چون سر و پای گل و دل بیغل هزار در در انشراح خطوط شعاعی آفتاب صبح چون نیزه دیده می در آید
 و سر به مهر بر شام خون آشام در ستیزه بر روی بین می کشاید و دوستانی که مانند چرخ و چرخ
 جمعیت به گمانه اجتماع می کشند مثل نباتات کنعش شتوق شده تخم جدائی کاشته و چه می
 وی غبار غم از دل شویده و چه محرمیکه محطه بادی را از دنیا خاطر گوید نه خلیفه که آب لطیف برین آید
 و زنده و دوستیکه نهال ناکامی را از بیخ برکنند نیاری که یک لمحّه ملاقات شیرین تسکین ده غنچه آری
 بکلمات حجت قرین با سرت بشمار بر دل تندر باغی و خلوت جان و رای غم محرم نیست
 جز در دل انگار مرا بر خیم نیست و زان دم که جدا افتاده ام زان دم هم جز نا که دیدم کسی هم
 نیست و باری شکر باری تعالی عز شأنه که شاهده و مطالعه مفاد ضلالت یک رنگی که قائم مقام
 ملاقات جسمانی و موهبت و حوائی گفته اند و درین جدائی و تنهائی و عجز و عیسی بکار می رود
 و جان نالوان را با سید وصال زنده میدارد و با اتصال ضد انفصال است آفریدگار اتصال
 و انفصال آن منظر و مقبول در باب کمال ابر چه باید اتصال و از هر چه نباید انفصال با تان
 صمیم الوداد و باز در ضمیر آن یکانه کارخانه تقدیر فرسودن نکند و رقیعه پنجاه و یکم شعله صنعت
 اتصال حروف بدو قسم موافق اجزای اسم مکتوب الیه کل کلشن بهجت شمع جمعیت با جمعیت

[illegible]

خاطر فخر شیخ محمد شاکر تحریر یافت چپسته بر بند عیش تنگن باشد مطالعه نامه زحمت شما شایسته
 تفصیل گفتن بمالود بی شغفی مگر می سپید سالم تعلیم عطوفت شیم ترقیم یافته باعث تسکین ضمیر است
 شد توقع که سهرین نظر بر قائم نطفه ششام نسیم محبت مخلص جان ز نفرماند خبر شما بسبیل
 عمر شما طویل رقعہ پنجاه و دو هم بخدمت دست و پاش آموذ شیخ داود که گوی مثال از جا
 سجالی سیرت و در مقام استقامت مانند نقطه پر کار آرام نیکو گفت ششام صفتیکه حروف از لغت
 مانند حرف است هم کتب الیه جدا است تحریر یافت داود را در آن در مربع داود آب ده
 روی و داود را از دوران دور کرد و در او را در از دارا زاق ازل - زرق آرم و در فی ذی از
 ارا و اوقات در روز از زک در داود - آدم را و از آن روی که در دل او در داود و در او
 از درم و در ده - از آدم که نام تمام الله رب و دو - دل آن روح و در این روح و در که - از او از روی
 تا و - از آدم دوام - تمام آن دو و از او - در او رقعہ پنجاه و دو هم بخدمت برگزید و
 با کاف و فیکار رسید عبد انفار تحریر یافت عیت مقیدان تو از یاد و غیر خاموشند و بنماطر یک
 توئی و دیگران در او شدند و گدشته بریا صبر محبت و دلائی التفات نامد آن نونمال حین مجد
 بعد از مقبول حضرت آفریدگار در وقت بهار که نسیم فیض آثارش فیضات بخش افشوده دلان
 جان نگار بود یک صبار قرار آورده و غنچه خاطر نیم مرده را گل گل نگفانید آنچه از گرامی و از کباب
 مناسبتی بر او رسید در گاهی که از رگد رعبد سناست از جدائی نریزید خود ترک از نظر آنکه نود و فنا
 که شملر خلاف و در تنوافت اطاعت آسمی و شریعت حضرت رسالت پناهی است بر زبان
 و خود را و بطاقت و ضلالت انداخته نشاید تیر تعین طوبی بگردانم تعلیم آورده اند حیرت از
 دوستانی که مقتضای خوبیهای ذاتی و صفاتی پدر و برادرانش در تند بسبیل خلق و تربیت
 سامعی و داعی بودند که دیدار سے ریاعی آن کس که نه از شرع نبی آگاه است - مگر پاسبیر حین
 هند گمراه است - و فرزند نبی که نیست بر راه نبی - چون او منوع کلام الله است - صاحب بن
 ازین صورت یعنی نظر برداشته مناسب نیست که اگر آنقدر منصاح ششام آن ملا و فلان
 ای آن نبی

[illegible]

بیت سز و گرا ز کمال خوبی او بکنند پیر طک یعقوب بی او عرض کرد هر خانه شاد و بانه کامرانی و در هر
 کاشانه ترا نه شادمانی است الله تعالی آن تازه نهال چنین اقبال را بکمال صوری و صوری رسانا
 بر بخت حال نال شکر و شسته برایشان و بر جمیع وفا که ایشان مبارک گرداناد با نون و اوصاف
 مر اسلمه سوم در تنبیت صحت از بیماری تحریر یافت اکنون حمد و ستایش ثنائی بهیال و صنوف
 شکر و نیایش این و تعالی که آن حمید و فصیح خسته انحال را از فرش ضعف و ناتوانی بعرض صحت
 و کامرانی رسانید و خاطر دوستان صافی منش را از بنه خزن و طلال آزا گرد و نهید بیت برین
 که بیان نشانم روست که این خرد و آسایش جان هست الله تعالی آن تازه نهال گلشن
 آمانی و آمال را از سر سر شده زبانی محروس گرداناد و بطریق آرزوی دل خود و منزلت جمیع مراد است
 صدوری و صوری رساناد مر اسلمه چهارم در تنبیت خدمت ملازمان نیست و اقبال شای
 خان بانه بکمان بازید خان تحریر یافت بیت صبا بخو شجری به به سلیمان است که خرد و طرب اند
 گلشن است با آورد و مخلص حقیقی خلیفه طالب علم بعد تحریر الوت اوعیه و صنوف و تنبیه و تنبیت
 شادی و شجون بخت و مبارکبادی میشود و خاطر محفلت منطاب میگردد که از نسیم این بشارت
 فرخنده اشارت ریاض آمل مخلصان در اثبات الواد و نصارت تازه گفت باز ششم این نوید سر
 امید شام عیش و کامرانی دوستان را سخالات اتحاد و اخوت بی انداز و نه پرفت شکر این که دعا
 خیر اندیشان درجه اجابت یافت و آفتاب مقصود و بدوش آرزوی شان تافت بچاکم آنکه دست
 سامی صفات آن دال افطرت و دقیقه شناس شایسته خدمات بلند و ترو دات از جمله ست بیت
 این مراتب که دیده خبر نیست کار کلی هنوز در قدرت به مقتضای مهربانی که در طلب دوستی
 ایجابی رفته بود و خشنودی افزود اگر چه خبر خواه در خدمت فضائل بنایه فواصل و نگاه میان مظهر
 که فضیلت کمالات ایشان بران مامن خیر اندیشان ظاهر است بکلیت تمام و در تانی ایام معطل خاطر
 مغلوب خطرات بود و بعد بنگر دانه لیکن از اینجا که خبر طلب جان نشا درین ماده بی اختیار است
 امید آن را که بعد یک هفته بیت آیم بسر کوی تو پویان پویان و عشاق صفت و ملل تو پویان پویان

شاه شاهی خلیفه
 در هر خانه شاد و بانه کامرانی و در هر کاشانه ترا نه شادمانی است الله تعالی آن تازه نهال چنین اقبال را بکمال صوری و صوری رسانا
 بر بخت حال نال شکر و شسته برایشان و بر جمیع وفا که ایشان مبارک گرداناد با نون و اوصاف مر اسلمه سوم در تنبیت صحت از بیماری تحریر یافت اکنون حمد و ستایش ثنائی بهیال و صنوف
 شکر و نیایش این و تعالی که آن حمید و فصیح خسته انحال را از فرش ضعف و ناتوانی بعرض صحت و کامرانی رسانید و خاطر دوستان صافی منش را از بنه خزن و طلال آزا گرد و نهید بیت برین
 که بیان نشانم روست که این خرد و آسایش جان هست الله تعالی آن تازه نهال گلشن آمانی و آمال را از سر سر شده زبانی محروس گرداناد و بطریق آرزوی دل خود و منزلت جمیع مراد است
 صدوری و صوری رساناد مر اسلمه چهارم در تنبیت خدمت ملازمان نیست و اقبال شای خان بانه بکمان بازید خان تحریر یافت بیت صبا بخو شجری به به سلیمان است که خرد و طرب اند
 گلشن است با آورد و مخلص حقیقی خلیفه طالب علم بعد تحریر الوت اوعیه و صنوف و تنبیه و تنبیت شادی و شجون بخت و مبارکبادی میشود و خاطر محفلت منطاب میگردد که از نسیم این بشارت
 فرخنده اشارت ریاض آمل مخلصان در اثبات الواد و نصارت تازه گفت باز ششم این نوید سر امید شام عیش و کامرانی دوستان را سخالات اتحاد و اخوت بی انداز و نه پرفت شکر این که دعا
 خیر اندیشان درجه اجابت یافت و آفتاب مقصود و بدوش آرزوی شان تافت بچاکم آنکه دست سامی صفات آن دال افطرت و دقیقه شناس شایسته خدمات بلند و ترو دات از جمله ست بیت
 این مراتب که دیده خبر نیست کار کلی هنوز در قدرت به مقتضای مهربانی که در طلب دوستی ایجابی رفته بود و خشنودی افزود اگر چه خبر خواه در خدمت فضائل بنایه فواصل و نگاه میان مظهر
 که فضیلت کمالات ایشان بران مامن خیر اندیشان ظاهر است بکلیت تمام و در تانی ایام معطل خاطر مغلوب خطرات بود و بعد بنگر دانه لیکن از اینجا که خبر طلب جان نشا درین ماده بی اختیار است امید آن را که بعد یک هفته بیت آیم بسر کوی تو پویان پویان و عشاق صفت و ملل تو پویان پویان

امید که تا منند سپهر باقبال آفتاب مزین و محلی است و پای که کسی بدولت عرش مشرف
 منعی مسند امارت و افضل بوجد فیض آمو و مبارک و میون و وجود منبع انجود در است
 باده و جلال فرخنده و بهایون باد مصر عریقی صاحب جود حق اهل جاد و قسم دوم در
 تعزیت انگیزه مکاتبه اول مصیبت نامه که مطلعش آتش افروز جهان و مطلعش سوز
 روان بود و رسید بر واقعه جانگاه آگاه گردانید حقا که ازین خبر جشت اثر ذائقه راحلا و
 زنده گانی تلخ نموده و پخته را سر نه نیرگی افز و صبح از شام ده اینحال گریبان بر خود و دید
 شام از ملاحظه این طلال لباس سیاه پوشید فلک از بار غم و الم پشت دو تا گردید و از
 چشم ملک خونا به حسرت یکپیک آفتاب را از نهایت در رخ زرد گشت و ماه تاب چون
 اهل ماتم در حلقه با نشست آب از طراوت افتاده و خاک خشکی بنیاد نهاد آتش خرمین
 پاک سوخت و با و مجنون و در سیاه بکوچه گردی انداخت هرگاه بهانیان احوال چنین
 باشد و در دناکی من در دست و صورت و معنی را که تواند شناخت و بهم نشینی این او به گزین
 که تواند بر دخت بیت بهمن خون شوم زویده حکم گردانم که گریه اثر است و آنقدر این
 و استبان آتش نشان دامن قلم میوز و دیگر بیان کاغذ شعلهای افروز و از اینجا که دست
 بر آفریده از نقه بقا کو ماه و بهر آگه ز برین شایسته و در صورت آن معنی شناس کاغذ
 تقدیر ناگزیر آنکه اولاد و بصره گردانید بعد از آن غمزدگان مصیبت آگین اسکین نمایند
 ان الله مع الصابین مکاتبه دوم در تعزیت پدر دوستی تحریر یافت نصیر جرت اثر
 واقعه باطله آن گلزار انس سرو باغستان قدس اغنمای تازه و بدو امانت داده چشمه شک
 از چشم بر آتش و بیکانه بکشتا و بلبل بیل ناله و آه را با فلک رساند و ز کس عشاق و از چشم
 ماند سوسن که بگوید برین زبان از گفتگو بخت و غنچه بصد تنگدلی در زانو پدید تعزیت نشست
 از غایت خزن غرق خونا به حسرت گردید و نبل چون زلف صوفیان بر خود چیده بس
 بس کن که از تحریر این حرف غم اند و قلم میوز و از تقریر این مقدمه الم آمو و زبان

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

شعله‌های فروز و برادر همی آنکه لباس حیات دنیا مستعار است و عین نشاط این کشته رباط
 ناپایداری آن عادت سنگین گار کعبه و آنو نقای شکبائی معصوم بوده لب بخرج و فرخ نکشاند
 و با استقلال کمال و کبری و تلی متعلقان خود و نمایه عیت گزینش رفت میوه او پندار باد و دریا
 اگر گذشت و در شاهوار باد و مسکا چه سوم در تونیت دوستی تخریر یافت از استماع خبر
 قضیه نامرضیه آن همدوش وطن گزینان بهشت برین و هم آغوش چمن نشینان خسله
 فیض آگین نالم و تشریف روی نمود و ابواب خزن و دلال بردار گشت و کتاب ز غایت الم
 کتاب گردید و عشرت راهزرا آن خا حشرت و عجب خلیه دیده ازین و آنچه جانور انسکاب
 بنیاد نهاد و سینه ازین نائز و شعله فروز در التهاب افتاد و آخر الامر دوستان اسخ افتاد
 به مقتضای این بیت عربی اگر گریه میسر شدی وصال صد سال میتوان تمنا گریستن
 از خزع و فرخ که عادت و بهشتگان همورث و لباس است بازماند و تخف و خج و دور و دور
 بر روح آن سافر عالم محمود و مرهم خسته و لان مجروح گزیده اند ظاهرت که آن روز و آن
 کارخانه نگین و اسباب و بر بی بقائی حیات ستار و می بی برده دست بجهل التین شکبائی که
 منظور بارگاه صمدیت است زده باشد آری عیت آنکس که او لش عدم مد خزش فداست
 در حق امکان ثبات و بقا خط است فصل جام و آداب و القاب و خاتمه کتاب - القاب پاد
 کترین فدویت کیشان محبت آگین ربیع الدین لوح جبین استقدش عبادت بندگی
 منقش و کشته در قوم تسلیات غلامی با قلام انامل و صغیر تارک نکاشته بوقف عرض
 ناصیه بیان بارگاه خواقین صبه گاه شانه شاه ملایک سپاه ظل خلیل ایزدستعال
 نائب سناپ دار و بیجا که فلک از شوق سجودش سرسبز در کوع و ملک از ذوق آسایش
 سربو با خضوع ست میرساند نوع دیگر کترین فدویان سر پاد اعتقاد محمد راسه مجر و نیاز
 آستانه عبودیت دشته و بای ارادت و نکسار در راه بندگی گذارشته بوقف عرض متبسان
 محفل نور آگین و عثمان دشمن انجم ترمین بندگان حضرت قد قدرت قضا معلول است

[illegible]

اسم و امان قبله جان و جهانیان میرساند نوعدیگر کمترین خدمت نشان چنان نشان تهور نشان
پوسیده سجود عقیدت آمو و کلاه فخر آسمان سوده و راه بندگی چون آفتاب بسیر میسوده بوقف
عرض بار یافتگان حراشی بساط خلافت سناطه و سعت سپهر بافتش کم از بساط شطرنج
و سبط زمین بنین و دوش مالال گنج میرساند نوعدیگر عقیدت منش سرایان شاعر عید
الف قاست را به تسلیات خدمت سمات نون ساخته سر افتخار را به وسیله سجدات شیار
تا با وج ماه برافراخته بوقف عرض یار یافتگان انجمن انجم جمع مستقیمان محفل
آفتاب شمع شامشاه فلک بارگاه خدیو زمین و زمان خداوند مکین مکان رحمت اعم
آفریدگار فیض اتم پروردگار ظل سبحانی خلیفه الرحانی میرساند آفتاب شاهراد
کترین خدمت و یان جان شاعر عبد استوارک افتخار بتبیین عقبه فلک رتبه که قبله حاجات
مقبلان حق بین است برافراخته بعضی ملزمان آستان سدره مکان نواب هلال کمال
صاحب عالم عالیشان که ماسن مرادات صاحب دلان روی زمین است میرساند نوعدیگر
کترین خانه زادان عقیدت آمو و محمد سوده و بعد تقدیم آداب بندگی و تهنیت قواعد بستندگی بوقف
عرض بار یافتگان انجمن انجم تاب و سعادت اندوزان سپهر جناب نواب خورشید رکاب
صاعدا را غفلت و اجلال رافع و سائر حشمت و اقبال گره کشای کار و لبان گنج
براحت انجمن صاحب عالم عالیشان میرساند نوعدیگر کمترین خدمت کیشان عقیدت
اندیش محمد درویش آداب تسلیات بندگی سمات بجا آورده بغرض بهره اندوزان
محفل فیض اندود و بار یافتگان انجمن نور آمو و نواب قمر رکاب غره ناصیه جود و انضال قره
بصر و سلطنت و اقبال تمام طع سرایا احسان صاحب عالم عالیشان میرساند نوعدیگر
کترین خیرخواه دولت ابد قرین سل لیدین بوقف عرض مقربان درگاه ابراهیم و اجلال
و بار یافتگان بارگاه غفلت و اقبال صاحب عالم عالیشان میرساند آفتاب سحر
کترین خانه زادان عقیدت گزین محمد امین بعد تقدیم آداب بندگی و غلامی بوقف عرض

۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

در افغان شکوئی دولت و اعتبار و مجایبان سر آذوقه حکمت و ارجلال نواب قدسی نقاب پیر احتیاج
 ملکه محمد و ادا ان صاحب زمین در میان میرساند نوع دیگر کمترین دای دولت ابر طراز محمد خیا
 آداب کور نشات بند گانه سیجا آورده و بعضی حاجبان سده هفت و هجده و محمدان عقبه علیه نواب قدسی نقاب
 خوشید نقاب میرساند نقاب نومیان عظام پرورد و طفت و احسان حسین خان آداب
 تسلیمات بندگی سمات بجا آورده و بوقت عرض بار یافتگان بساط فیض مناط محفل سامی
 نواب والا ذاب جانیان تا خجسته نقاب نواب صاحب قبله میرساند نوع دیگر کمترین
 عقیدت از تمام رضا آداب کور نشات عبودیت سمات بجا آورده و بعضی سادات اند و زان
 حضور موقوفه اسرار و نواب فلک جناب سپهر قندار خورشید اشتیاق نواب صاحب قبله میرساند
 نقاب استوار و انفس قدسی اساس آن قبله ارباب فضائل کعبه صاحب نواب محفل مقتدر
 کاروان منازل تحقیق بشیوه ای بر هر دو ان مراحل تدقیق منظر کمالات دینی مطرح انوار افاضا
 تقیضی محمد و می استاد حضرت میان جیو سلمه الله تعالی معصوم بارشاد سترنده ان
 و اتق الا انقیاد و مستفیضان اسخ الاعتقاد و باد و در همه قدر بعد ادای آداب عجز و انکسار که
 طریقه عبودیت کیشان عقیدت اندیش است بعضی فیض اند و زان انجمن به ایت موطن
 میرساند نقاب ارباب فضل ذات فیض سمات آن کاشف و فائق فروع و اصول
 در حق حقائق معقول و منقول مجمع الفضائل شیع الفواضل حضرت میان جیو پیوسته
 مرجع ارباب فضل کمال یاد بعد ادای لوازم عقیدت کیشی بفرع عرض منظران آستان فیض
 میرساند نقاب شاخ عظام اشرف افاضات انوار خاطر قدسی آثار آن منظر فیض آبی مورد
 که است نامتناهی وسیله ارشاد انام به سطره به ایت خاص و عام گنجینه بارگاه صمدیت
 سترق بساط احدیت حضرت شیخ جیو خلعت زدای خاطر عقیدت کیشان یاد بعد ادای
 آداب کور نشات از ادا و تسلیمات بیکران بعضی بهر و اند و زان محفل فیض اگرین میرساند
 نوع دیگر لاج خاطر قدسی منظر آن منظر شریفان زلال کمال مجمع افاضات انوار و ارجلال

[illegible]

فرزند لودای تصوف و وزنده چراغ توحید حضرت شیخ حبیب قوم کاشفای غیبی و دارالهدی
 لاری بر قوم یار و بعد از او آداب سلیمات بعضی ناصیه سبایان آستان هدایت نشان
 میرساند القاب پیر و مرشد رباعی ای مادی ارباب طریقت کلت + وی مرشد
 اصحاب حقیقت است + کلکست چه خضر آید این سیراب + انفس سحر تازگشت
 بدست + تیسار اوقات فیض سات قبله ارباب تحقیق و کلمه اصحاب تدقیق مجمع فیض سجا
 منبع علوم روحانی مخزن لطافت قدسیه معدن معارف انسیه جبره پرد از بحر اسرار مقامات
 و سوره طراز ابروی کرکرات قد و هوسا کس حقیقت و ارشاد و پیشوای مناسک طریقت سید
 حضرت میان جبره راعی طلاله و نه اله و فضاله بر روزگار مستر شدن راسخ الارادت و مستفیضا
 و اثنی اعتدیت متوجه اصل یار و بعد از او آداب بندگی و انکسار که طریقه عقیدت هستند
 عبودیت و ثنات خود را از ایا و خیر صافی نیز بر سعادت اندوزان محفل در است منزل سید
 القاب فضات سندی شریعت غرا و ساد و همت بضایات بابرکات آن مجمع ارباب انبیا
 مرجع اصحاب دلائل حضرت قاضی حبیب گزینت پذیر یار و بعد از او سید لوازیم عبودیت
 و تهید در اسم عقیدت بعضی باریافتگان آستان معدلت نشان میرساند نوع دیگر
 ذات مجمع حکمت آن سالک سالک معدلت و انصاف ماحی مراسم عبودیت و اعتقاد
 حضرت قاضی حبیب باعث نظام شرع مبین و موجب توأم دین مبین یار و بعد از او تهید لوازیم بند
 و تقدیم مراسم پرستندگی معروض میدارد القاب صدر رباعی ای صدر نشین محفل
 غر و جلال + از نام توزیب یانت توقع کمال + شد صرف و عای دولت و اقبال +
 اوقات حیات اهل فضل و فضال + ایدان عظمت و اجلال و صفه دولت و اقبال
 همواره ذات بابرکات قد و ه علمای شجرین تذکره فضلال متقدمین و متاخرین خلیل
 ذوان برایت و فضال لیل طالبان معرفت و کمال افتخار محققین و تلمیذان المحدثین
 مجمع ارباب فضائل مرجع اصحاب دلائل و سبیل آرایش مقدسان باعث نوازش ملک

[illegible]

قبله حاجات اهل زمین کعبه مرادات مقبلان حق بین رحمت اعم فیض اتم صاعقه الله نواله
 و جلالت محلی و مجلی باد بعد ادا آداب تسلیمات عقیدت اشتغال که متکفل حصول امانی و آمان
 بعضی ها شیه بوسان بساط جلالت مناظر سیر اندالقیاب شاعریت زبانی چراغ
 معانی ز فکر توفیر شعاع شعر تو چون آفتاب عالمگیر لطائف برین گوهر نشان نظر ان
 و هنر فیض نشان آن مشکامه آرای نرم نظم گسری رونق افزوز مجلس شریب وری شیراز
 مجموعه سخن شکل پیوند مضامین نو و کین نشا طخشاے غزلگان و رنبا طیر اس
 دل شدگان باد بعد تحریر قصائد شوق تام شهو ضمیر الهام تاثیر سبک داند قوید مگر خاطر فیض
 آن مستعد قوانین نکات بدیع مخرج ابیات ترصیع فردوسی فصاحت سبحان بلاغت بیان
 شیخ غنایت هرماره منبع اشعار تازه مضمون مجمع اسرار بارگاه همچون باد بعد شرح تعداد تو اف
 اشتیاق کثوف ضمیر فیض تصویر میگردد اندالقیاب حکیم ذات سبع صفات آن مرجم چرا
 بخت بگان کلید کار فرود بندگان سیدع قوانین شفا مخرج آئین دوام جمع ملکات قدوسی شیا
 معالجات جالبه نوی شیه ضوابط اخلاقیات محسن قواعد حکمت کسبیه صحت عیلمان و نگار
 باعث تندرستی نصیحتان هر دیار باد بعد اصال دعوات شوق اشتغال کثوف خاطر فیض آثا
 عیسوی کردار سبک داند اندالقیاب اهل نجوم لوحه خاطر صافی اثر آن ادب آموز مجلس رباب
 تقهیم شعاع افزوز محفل اصحاب تبخیم و ارفق استار حقائق آسمانی کاشف اسرار دقائق پنهان
 بر قوم واردات شیبی مرقوم باد بعد ترقیم صحائف و دوا شهو ضمیر مضیانه سبک داند اندالقیاب
 ششی رباعی ای از تو خجسته گشت آثار قلم و انشای لطائف بودت کار قلم از مدح نوعا
 منشی زبان دور و صفت تو قاصد گفتار قلم طغرای فرا این فضل و کمال و عنوان مناسبت
 دولت و اقبال بنام نامی و اسم گرامی آن سر دفتر نشان ارباب فصاحت و بلاغت حضرت
 مدعا نگاران اصحاب صناعت و بر عشت مطلع انوار قوانین پیش افزا منظر انما مضامین
 روان اسامی لطف و کرم شیخ محمد اکرم که وزیر فلک از خاصه ترا نشان بر زمین سرشت است

کمال الله تعالی و جلاله
 و جلالت محلی و مجلی
 باد بعد ادا آداب
 تسلیمات عقیدت
 اشتغال که متکفل
 حصول امانی و آمان
 بعضی ها شیه
 بوسان بساط
 جلالت مناظر
 سیر اندالقیاب
 شاعریت زبانی
 چراغ معانی
 ز فکر توفیر
 شعاع شعر تو
 چون آفتاب
 عالمگیر
 لطائف برین
 گوهر نشان
 نظر ان و هنر
 فیض نشان
 آن مشکامه
 آرای نرم
 نظم گسری
 رونق افزوز
 مجلس شریب
 وری شیراز
 مجموعه سخن
 شکل پیوند
 مضامین نو
 و کین نشا
 طخشاے غزلگان
 و رنبا طیر
 اس دل شدگان
 باد بعد تحریر
 قصائد شوق
 تام شهو
 ضمیر الهام
 تاثیر سبک
 داند قوید
 مگر خاطر
 فیض آن
 مستعد
 قوانین
 نکات بدیع
 مخرج
 ابیات
 ترصیع
 فردوسی
 فصاحت
 سبحان
 بلاغت
 بیان شیخ
 غنایت
 هرماره
 منبع
 اشعار
 تازه
 مضمون
 مجمع
 اسرار
 بارگاه
 همچون
 باد
 بعد
 شرح
 تعداد
 تو اف
 اشتیاق
 کثوف
 ضمیر
 فیض
 تصویر
 میگردد
 اندالقیاب
 حکیم
 ذات
 سبع
 صفات
 آن
 مرجم
 چرا
 بخت
 بگان
 کلید
 کار
 فرود
 بندگان
 سیدع
 قوانین
 شفا
 مخرج
 آئین
 دوام
 جمع
 ملکات
 قدوسی
 شیا
 معالجات
 جالبه
 نوی
 شیه
 ضوابط
 اخلاقیات
 محسن
 قواعد
 حکمت
 کسبیه
 صحت
 عیلمان
 و نگار
 باعث
 تندرستی
 نصیحتان
 هر
 دیار
 باد
 بعد
 اصال
 دعوات
 شوق
 اشتغال
 کثوف
 خاطر
 فیض
 آثا
 عیسوی
 کردار
 سبک
 داند
 اندالقیاب
 اهل
 نجوم
 لوحه
 خاطر
 صافی
 اثر
 آن
 ادب
 آموز
 مجلس
 رباب
 تقهیم
 شعاع
 افزوز
 محفل
 اصحاب
 تبخیم
 و ارفق
 استار
 حقائق
 آسمانی
 کاشف
 اسرار
 دقائق
 پنهان
 بر
 قوم
 واردات
 شیبی
 مرقوم
 باد
 بعد
 ترقیم
 صحائف
 و دوا
 شهو
 ضمیر
 مضیانه
 سبک
 داند
 اندالقیاب
 ششی
 رباعی
 ای
 از
 تو
 خجسته
 گشت
 آثار
 قلم
 و انشای
 لطائف
 بودت
 کار
 قلم
 از
 مدح
 نوعا
 منشی
 زبان
 دور
 و صفت
 تو
 قاصد
 گفتار
 قلم
 طغرای
 فرا
 این
 فضل
 و کمال
 و عنوان
 مناسبت
 دولت
 و اقبال
 بنام
 نامی
 و اسم
 گرامی
 آن
 سر
 دفتر
 نشان
 ارباب
 فصاحت
 و بلاغت
 حضرت
 مدعا
 نگاران
 اصحاب
 صناعت
 و بر
 عشت
 مطلع
 انوار
 قوانین
 پیش
 افزا
 منظر
 انما
 مضامین
 روان
 اسامی
 لطف
 و کرم
 شیخ
 محمد
 اکرم
 که
 وزیر
 فلک
 از
 خاصه
 ترا
 نشان
 بر
 زمین
 سرشت
 است

۱۰۰

همواره بعبادت و امانت فرین و غفلت با و بعد از انشای صحائف محبت و شنا و املای
رسائل و دعوات منزله از شایسته یا بشود و رای عالم آرای که لطائف عبارات را غفران و
بدائع استعارات را سعدن است سبک داند و بعد دیگر رباعی ای آنکه کلامت از حقائق
منجبر و وز کلام تو اسرار و قافیه ظاهر و زلفاظ تو انوار معانی روشن و زخرف تو
فضائل فاخر و شایع قلم در بار و خامه زیبا نگار آن قدوه سخن شناسان ارباب بدائع
زبد که دقیقه یا با این اصحاب صنائع شیرازه بند مجموعه عبارات و مقرر قوانین استعارات
تخلیف بسیارین ضماین نگین شیخ محمد امین الدین زاده الله کماله و فضاله موجب تفریح خاطر
صفار و کبار با و تعبیه الجاف رسائل شوق و آرزوی حصول خدمت فیض موصول کشف ضمیر
ارشاد و تمیز که منظر انوار ازل و مصدر آثار لم یزل است سبک داند و اندک القاب پدر و جد سائیم
بلند پایه آن قبله حقیقی و کعبه تحقیقی افتخار کونین استظهار دارین مشفق کرمی حضرت ولی نعمتی
بسر او لا و احضار الی یوم القیام محمد و سید ام یا و بعد از او آداب لوازم آرزو مندی با در
دولت قدسوی که تکفل حصول سعادت جاودانی متضمن حصول مرادات و دجانی است معروف
میدار و القاب علم انیز و جان بخش جان آفرین ذات عطوفت سمات آن قبله صوری و سمن
و کعبه نبوی و دنیوی مجمع انواع شفقت منبع اصناف رحمت امتضادی مربی ام عم حویرا پیوسته بر
فرق عبودیت کیشان سداپا نیاز پرتو اندازد و ارا و بعد ادای آداب شایعات عقیدت آیات که
باعث حصول سعادت و ارین و موجب حصول مرادات کونین است عرض میدار و نو عید گرد
محرم صفات آن قبله حقیقت و مجاز و کعبه آرزو و نیاز مشفق فیض رسان مکرّم مهربان حضرت
عمود حویرا بر سر عبودیت کیشان عقیدت پرور خلک استیم با و بعد ادای لوازم شایعات
بندگی سمات که سربای سعادت و ارین است عرض ضمیر فیض تنویر میدار و القاب
برادر کلان جمعیت صوری و منوی شامل حال فرخنده مآل بندگان اخوت پناه عطوفت
دستگاه ملازم مهربان شفق قدردان مربی ام حویرا و تعبیه تلخیص رسائل آرزو و حصول خدمت

[illegible]

اختصاص نامه شاه انگیز بهجت نامه اخلاص آموذ اتحاد نامه خلت شاهانه نامه بهجت شاهانه
فرست انگیز مکتوب مرغوب بهجت اسلوب بر تمیبه خلت شاهانه دکنو از مرسله نشاط افرا
نامه دکنای مسرت پیرای مفاد صداقت شمعان مکاتبه اخلاص مضمون صداقت نامه
اخلاص آموذ اتحاد نامه اختصاص انگیز مسرت نامه خصوصیت انگیز خصوصیت نامه بهجت انگیز
خلت نامه صداقت ترنمین محبت نامه اتحاد انگیز مودت نامه اتحاد و انبساط نامه دکنو از
قانون چهارم در بیان وصول مکاتیب در دو یافت پر تو و در دو انداخت در دو
نمود شرف اصدا یافت عز ایراد یافت بهجت افرو دست افرازی دل اتحاد منزل گزین نشاط
دل میل گردید سهروش بهجت تازه گردانید هم آغوش مسرت بی اندازد گردانید خلعت افرا
پرستان خاطر دوستان گشت تسکین ده خاطر فرین گردید انبساط پیرای خاطر اخلاص اثر گردید
باعث مسرت و انبساط گردید وسیله نشاط خاطر اخلاص گزین گردید بهجت مسرت و نشاط گشت
بهجت انشراح سعیه بی کشید گردید باعث فریخت و اتحاد گردید باعث از وی باعث خاطر
سر ای اتحاد گردید باعث نشاط خاطر اخلاص پرست گردید غم زدای دل تو دو گرد اگر دلیلت از
خاطر دو اد مظاہر گردید ابواب بهجت و نشاط دانی بر دل تو دو منزل گشت و خاطر افرا پرست نشاط
خود سر نایب استیلاج خاطر مودت اثر گردید قانون پنجم در بیان اخلاص ترقیم مکتوب الیه رقوم
ترقیم فیض رقوم گشته بود در رقوم قلم محبت گشته بود نگارش پذیر خانه محبت شاهانه گردید بود در رقوم
قلم فیض تو ارم گردید بود در رقوم پذیر ملک عطوفت تصویر شده بود نگارش پذیر علم بدائع نگارش بود
رقوم پذیر خانه عنایت آثار شده بود در رقوم قلم گشته سنج معنی یار شده بود نگارش یافته ملک گردید ملک
گردیده بود در رقوم قلم مریم شکفته بود در رقیم یافته بود نگارش پذیرفته بود اندراج یافته بود و مندرج
گردیده بود دقلمی بود در رقوم بود در رقوم نو ده بود و نگاشته ملک خلت طراز شده بود و سمارفته بود و نشاط
شده بود و تحریر پذیر قلم محبت تصویر شده بود و قانون ششم در بیان فقر حالات گذارش حال
بکر مداور به حال زمین و حیوان قبله آمال بر نیک متوال است جریان اوقات مقرون بکره است

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰

جانم عوض نامه بقاصد بسیار
 جواب نامه امیران شاه جوانی
 قاصدین نامه میان بسیار عشق
 زبان یار تغافل شیوه شیخ من
 قاصدم را یار پیغام زبانی سید
 کتابت کی تواند داد و داد بقراران
 قلم گرفت و گفت سلام بنویسم
 بر دیگران نوشت بسمه نامه وفا
 از دل بدلت ای سحر اسیر دیگر
 از برای نامه ما قاصدی در کار
 حال من نیست قاصد صیقل نامه
 احوال ز نامه کف قاصد گرفت و در
 قاصد نامه پیغام تلخی نه
 از سوختن نال قلم رشته شمع
 اینجا خواب نامه عاشق تغافل
 شکایت شب بجز این وقت دور

اشعار در بیان حق و کمال
 باز آری کن اشتیاق رویت
 و صد گذشت جدایی بیان ای دور
 در شرح اشتیاق چه حاجت با تکیا

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰

۱۹۵۷-۱۹۵۸

از دو سو صفت بسته تر گمان پیوسته
 شیه و چشمت فزید جنگ بود
 صلح کردم پیوسته دشت
 در میان عزت و قناعت
 هرگز سوخته نسازد مار را
 هر کس گرفت در دست و بلند خویش
 ازین خود کاظم لیلان ملک گفت میبار
 بجزیرم که چه گم کرده ام که میجویم
 درین دیار که بوسه ز آشنائی
 در میان یوسفائی و ناز انصافی و زود سخی و تند خوئی معشوقان
 تو خود داز که اتم شهری که زد و ستان
 ندامت من ترا در دل چو افتاد
 بر خفا نیکه کنی رحمت جان است و
 سنگین لی ناز تو غلطانده بخورم
 بحر تنه ای آن لب ز جام میبارد
 یار سپید پر واد فریاد دل من ببارد
 گریار ز احوال من آگاه نمی بود
 مدتی شد که ره هر دو فاسد گشت
 مسیاد ما بنیای ستم ناز که زده است
 در دم منقشه ماند که از بیم خوی تو
 خبر در دمن لبالم رفت
 که از دل من بیعت از عهد دیار
 من از شادی کنی کم خود را فراموش
 آنکس که یاد داده کنی در فراموش
 روزی هزار بار تر آید میبکند
 رفت آن یوسفان از ناله میبکند
 من بای خون غم یاد من کردم
 عاقلانند که یکبار نکر دی یاد

در اهلدار دوستی نهانسانه و محبت تازه نهانی و دعوی صادق آشنائی
 از دیکر که عشق نهان بر ملا شود
 زمانه دشمن ما می دلم و سخت سیاه
 مرا که بوی نور رفتن چه شکل افتادست
 بهر طاعت که نظر میکنم دل افتادست
 بهر تو شنیده ام سخن
 با خلق آشناتو و سبک تو
 میخوام از خدا عاصد بر ارمان
 تا صد هزار بار بسیرم بر آب تو

در اهلدار دوستی نهانسانه و محبت تازه نهانی و دعوی صادق آشنائی
 از دیکر که عشق نهان بر ملا شود
 زمانه دشمن ما می دلم و سخت سیاه
 مرا که بوی نور رفتن چه شکل افتادست
 بهر طاعت که نظر میکنم دل افتادست
 بهر تو شنیده ام سخن
 با خلق آشناتو و سبک تو
 میخوام از خدا عاصد بر ارمان
 تا صد هزار بار بسیرم بر آب تو

اشعار شوقیه شکاریت آگین

بیا بیا که جدائی نهانست دارد
 نام وصل تو نزدیم و بجزرت مردم
 جدائی تو بلام که با شکیبائی تو کرد
 تا بکی از نرم و صلت و دیداری را
 نمی آئی اینجو آئی میجو آئی نمی چسب
 ای یوسف من چشمه که از آن باز
 و درار عسرنیز کرده باز

اشعار و کرم و نور و صبر و صفا و وصال
 عیدت و دار و هر که غم نهانست
 بهار رفت و بچیدم گل از بر پرده
 عید و نور و زین نیست که میخیم
 بهر یار چه از باغ بهر می آیم
 به او خوش نیست و مرا بی تو خوش نیست

کند فانی و کس که در آن روزگار
 ای دلدار ای دلدار ای دلدار
 ای دلدار ای دلدار ای دلدار
 ای دلدار ای دلدار ای دلدار

در اهلدار دوستی نهانسانه و محبت تازه نهانی و دعوی صادق آشنائی
 از دیکر که عشق نهان بر ملا شود
 زمانه دشمن ما می دلم و سخت سیاه
 مرا که بوی نور رفتن چه شکل افتادست
 بهر طاعت که نظر میکنم دل افتادست
 بهر تو شنیده ام سخن
 با خلق آشناتو و سبک تو
 میخوام از خدا عاصد بر ارمان
 تا صد هزار بار بسیرم بر آب تو

کند فانی و کس که در آن روزگار
 ای دلدار ای دلدار ای دلدار
 ای دلدار ای دلدار ای دلدار
 ای دلدار ای دلدار ای دلدار

[illegible]

رنگ آن تاز در گرفتار دام میوزن ^{چند} که تو خیر آن شود و تکیه بدید اگر

مناسب بعض حالات حسن و تقریبات عشق

تشریف یاری سوسن چون پس گم
 خوشحال آنکند پندرا سیر و بیان
 آنچنان بنگانه ام از مردمان عشق
 ای که گوی پیش او انگار در دوش
 بهر کجاست این تو بگو در کجاست
 روزگشمر چه برسد کز آن تو که گشت
 در دلدل من نهفتنی نیست
 بگشت بهار و در اندیشه دل
 نخواهد رفت هرگز و دست از آن دل
 غمت بباد چه میرسی از شکایت
 اگر از عشق بدو دم که بیان
 بر سر کو تیره گاه رسم گر یکنا
 نه در و میرود از دل ز تاب می آید
 جانان سر مزارم آید
 در دوزخ عشق بیکدم از تنم
 میرود یار چه سازم چکنم
 در وصف حسن و جمال معشوق و کوتاهی شب وصال
 که ز خوبی خود خبر نداری

سوزد آن نگار که دشنام
 ز نیک شایسته و عجم (شکر کند)
 درم وصل پیش یازدن گفتار و
 در لب شکوه با آلوده اظهار دارد
 چرخ سبانی بهای سر و قامت
 یکشی و زنده سازی قیامت
 بلال عید را ای ماه بر روی نی
 تو ماه عید می بینی من بر روی نی
 میبوسم دست از سر کیم گری بی
 گر جای نینگ دیدگار سکه در ده

۶۲

[illegible]

دعوت به اسلام و توحید

35

3

[illegible]

6-22-64

شامی

1

25

تاریخ اسلام

مكتبة

کریا رتو پودھن جالت درازان
دزمہ طرہ تر کہ ازاد و خوش

دانشی در دل که تمام از این سوز ای زینده ام
کس ندان که چه درد دارد که این سوز ای زینده ام

که نارسیده به قیامت این که هر که
 یاد رخ تو از دل می داند قیامت
 این عکس بین کن آن بین
 در دلم از شمار دفتر بگذر
 این نقش بهر محفل دفتر بگذر
 این دو قافه در جهان شنیده است

۶۲

بیای تا که بیا ساقیا شراب خوریم
 ساقی ز یک پیاله خراغم بهار کرد
 به او خوش است در میان خوش بهار
 شو بیل می دهد ادم که سستی پیش کن
 برو در آن بکعبه خوشی بهستان است
 باز آمدت بسر دیوانی و لم
 فکر آینه و کس پییده تصدیق کش
 من بر او نه بیل هر یکجا جمع اند
 آتای بود کردن ندارم حیاقت حیدر
 آفت وز وید و دیدن پیش کم از خیمه
 نمیدانم که امین او بهار جلوه می پا
 و ستم ز جام عکس رخ لا که گون گرفت
 تنگدستی فی الحقیقت مایه دیوانگی است
 میتو چندان خون دل خوردم که سانه دروغ
 از رنگ کوگان سحرالاکه زار شد

زبیر ساقی سلیمم آفتاب خوریم
 عمر سه دو باره داد و شراب دو ساله را
 خوش جام و طرب کن که روزگار خوش است
 عکس گل آتای بگوید که می شنیده کن
 پیار باد که امر و زور ز دستمان است
 خود بخود در غصیب است جهان
 چشم به دور که جمع اند در پیشانی چند
 باغبان پیوده بر دم دیگر از است
 باغبان بیای نه بد و خوشه دیوار را
 که در پر واز آمد رنگ و گلگامی ستان
 گل جدید آنقدر که گفتم رنگ خون گرفت
 بید از سیاهی صلی در باغ مجنون گشته است
 آنقدر بر پیشه کردیم که انگر دواغ شد
 خطه شکسته بود دیگر سر توشت ما

این دو قه در میان شنیده شده است

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

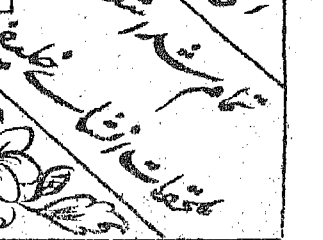
در بیان صفت عیدهای اجزای جسمی	کس در مقامی ندره جو از آن	لکنت گواه اوست که خوش نیست
نه نازست و نه بگریه	نه نازست و نه بگریه	سخن اول سخنی که در او لعش چون آید
نه لکنت نیست که خوش	نه لکنت نیست که خوش	سخن برگردن به خدا برگردانده اگر
از آید برگردن لکنت	از آید برگردن لکنت	بر روی تو جایی نماند که نیست

در حکایت و تقصیر
قصه نو که طریب و بیار
زندگی لطیف بدستی برادر
بیجی از دست چوین کی کوی

[illegible]

۹۰ نایب
 ۹۱ نایب
 ۹۲ نایب
 ۹۳ نایب
 ۹۴ نایب
 ۹۵ نایب
 ۹۶ نایب
 ۹۷ نایب
 ۹۸ نایب
 ۹۹ نایب
 ۱۰۰ نایب

۶۱
 در وقت تقاضای زلف و زین
 بسیار چشنداری که در دلاور
 مرغان را پیش پایش نام پادشاه

१२९८
२०

१९१५

This book is due on the date
last stamped. A fine of 1 anna
will be charged for each day the
book is kept over time.

२११२

۳۹۲
۳۰

۸۹۱۵۲۲۶

۲۱۲

انشاء خلیفہ

ate

No.

Date

No.